12de JAARGANG
No. 1816

De Arubaanse Courant

DONDERDAG 24 DEC. 1953

Uitgefster: „De Arubaanse Courant" N.V. — Redacteur: G. Schagen (Tel. thuis 1824) Abonnement ƒ 2.50 per maand.

DAGBLAD VOOR ARUBA

Bureau Oranjestad: Nassaustr. 94, Tel. 1282. - Agent San Nicolas: „Daco's Tavern", Tel. 5067. - Druk: Aruba Drukkerij N.V., Tel. 1277.

Kerstfeest

△ Aan de sfeer van Kerstmis kan niemand zich onttrekken. Of ge het Kerstfeest nu begint in de stemmige sfeer van de Kerk, of dat ge het ingaat op de rhythmische tonen van een dansorkest, ge zult, of ge het wilt of niet, geboeid worden door de mystiek van het Kerstfeest.

Er zal dezer dagen in ons allen misschien voor langere, misschien voor kortere tijd de herinnering leven aan onze jeugd . . . aan die dagen, toen we nog vol van vertrouwen op de (gelukkige) toekomst, waarin alles mogelijk was, rond de Kerstboom zaten en zo intens genoten van de Kerstvrede, die door het flakkerend kaarslicht in onze harten werd gebrand.

Het is geen toeval, dat deze (sentimentele) gedachten ons juist in de Kerstdagen overvallen. Het Kerstfeest is immers juist het feest van de jeugd, van de vernieuwing en van de zekerheid, dat na de nacht de dag altijd weer aanbreekt. Die zekerheid zal ons juist in de dagen, waarin wij leven, een grote troost en steun zijn. Voor God is geen situatie te moeilijk, te ingewikkeld. Christus bracht ons het verlossend Woord, dat er een oplossing is voor alle moeilijkheden en dat er Vrede op Aarde kan heersen voor alle mensen van goeden wille.

Nu is het helaas in de Kersttijd zo gemakkelijk van goede wil te zijn. Alles werkt daaraan mee! Het is nu maar de kunst die sfeer en geest te behouden, niet alleen tot het nieuwe jaar, maar voor élke dag van het komende jaar, waarin we immers weer met een gedeeltelijk schone lei kunnen beginnen en waarin we weer zovele kansen krijgen onrecht te herstellen en mede te bouwen aan een betere toekomst voor het nageslacht!

Kerstfeest laat niemand onberoerd. Het is een feest vol belofte voor de toekomst en het geeft nieuwe hoop, dat elke situatie, door mensen geschapen, tenslotte kan leiden tot een juiste koers.

In deze geest wensen wij U allen een Vrolijk en Gezegend Kerstfeest!

Kerst op Savoneta

Door Kampleiding en het Contactcomité Burgerij—Militairen wordt gepoogd de Kerstviering in het Kamp Savoneta voor de militairen, die ver van huis en familieleden zijn, toch een wat intiem karakter te geven.

De Eerste Kerstdag is vrijgehouden om de militairen gelegenheid te geven aan hun Kerkelijke plichten te voldoen en er wordt op gerekend, dat de burgerij op die dag, na de kerk, militairen mee naar huis zal nemen.

Dat zal niet alleen iets vergoeden van het gemis aan huiselijkheid, maar het geeft de burgerij meteen gelegenheid eens nader kennis te maken met degenen, die (meestal in stilte) waken voor 's lands veiligheid.

De Tweede Kerstdag wordt in het Kamp druk gevierd. Des middags is er voor de gehele bemanning een Kerstdiner, dat aangeboden wordt door de Kampleiding.

Des avonds om acht uur wordt er een feestavond georganiseerd door het Contactcomité Burgerij—Militaren. Op deze avond kunnen ook de „wal"-vrienden en kennissen van de militairen worden uitgenodigd.

Er wordt een cabaretprogramma gebracht, dat onder algemene leiding van de Heer C. van Dam werd ingestudeerd en samengesteld en waaraan, behalve enkele militairen ook een groot aantal burgers meewerkt. Onder deze laatsten bevinden zich onder anderen Mej. Olga Arindell, de Heer A. van den Bergh, de Heer Stam en de Heer Born.

Na afloop van het cabaret is er gelegenheid tot dansen. Voor de muziek wordt gezorgd door Sonora del Caribe. Het belooft een echt gezellige avond te worden...

Intussen heeft ook de Lago meegewerkt aan het welslagen van de militaire Kerstviering en wel met een royale gift. Kapitein Dourlein mocht f 200 van de oliemaatschappij in ontvangst nemen voor de aankoop van gramofoonplaten. Een geschenk dat bijzonder welkom was.

DINSDAGMORGEN STATENVERGADERING

Opnieuw is een vergadering van de Staten der Nederlandse Antillen uitgeschreven en wel voor Dinsdagmorgen 29 December a.s. des voormiddags om half tien. Besproken zal worden het voorstel tot het afvaardigen van de Gezaghebbers van Curacao en Aruba naar New York als gedelegeerden bij de overdracht van het gedenkraam, dat door de Antillen aan de stad New York wordt aangeboden ter gelegenheid van het 300-jarig bestaan. Verder komen ter sprake de kwestie van het beroepsrecht en het verlangen naar afscheidng van Aruba.

De afvaardiging naar New York wordt een zeer urgente kwestie, daar de overhandiging op 30 December a.s. zal plaats vinden.

AANBESTEDINGEN

Uitslag van de aanbesteding van hedenmorgen voor het bouwen van een Openbare Lagere School te Sint Nicolaas.

B.M.A.	171.800.—
Bohama	154.380.—
R. Montaner	133,108,—
Ortiz & Gonzalez	174.455.—

Het uitbreiden van het Bestuurskantoor Oranjestad:

B.M.A.	123.000.—
Bohama	124.600.—
Petrona & Croes	128.875.—
Ortiz & Gonzalez	129.760.—
R. Montaner	103.333.—

UITSLAG KERSTBRIDGEDRIVE

De uitslagen van de gisteravond in Trocadero gehouden Bridgedrive luiden als volgt:

Eerste prijs: een kalkoen voor de Heren de la Fuente en van den Bergh (6300 punten).

Tweede prijs: de Heren Grinsven en Cochs (5330 punten).

Derde prijs: Heren Dennert en van den Brink (4780 punten).

Vierde prijs: Heren Boots en van Dijk (4600 punten).

Vijfde prijs: Dames van der Beek en Kramer (4530 punten).

Zesde prijs: Heren Kramer en van der Beek.

De Aruba Trading Company had voor een Kerstverrassing gezorgd in de vorm van Chesterfields, lucifers en Kerstwensen voor alle deelnemers. Een geste, welke bijzonder op prijs werd gesteld.

hun

COTY TOT PRESIDENT GEKOZEN

17 Januari inhuldiging

VERSAILLE — De dertiende stemming heeft tot resultaat gehad, dat Senator Coty gekozen is tot President van Frankrijk. Coty kreeg bij de dertiende stemming 477 stemmen, Naegelen 329. De absolute meerderheid was bij deze stemming 436.

Coty is 71 jaar oud en zal de zestiende president van Frankrijk zijn. Tot gisterenavond had practisch nog niemand aan Coty als president gedacht. Toen gisterenavond om 20 uur plaatselijke tijd het dozijn stemmingen vol was, bleek dat Coty, die door de conservatieven was gesteld in de plaats van Laniel, slechts 11 stemmen van de vereiste meerderheid af was. Tegen de felle oppositie van links dreef rechts door dat onmiddellijk daarop de 13e stemming zou plaats vinden, in de hoop de thans nog ontbrekende weinige stemmen voor Coty te kunnen winnen. Dit had succes.

Onmiddellijk na de bekendmaking dat Coty was gekozen verhieven de volksvertegenwoordigers zich van hun zetels en zongen de „Marseillaise", uitgezonderd de communisten.

Coty houdt vanochtend zijn statie intocht in Parijs en zal zijn ambt aanvaarden op 17 Januari a.s. Dan zal ook het kabinet Laniel aftreden.

Coty is deskundige in het staatsrecht, heeft veel belangstelling voor federalistische bewegingen, doch heeft zich nooit gebonden ten aanzien van het Europese leger.

KERSTBOODSCHAP VAN H.M. DE KONINGIN VIA CUROM

Dank zij een overeenkomst tussen Curom en Wereldomroep zal de Curom de Kerstboodschap van H.M. de Koningin op Kerstdag kunnen uitzenden en wel op 25 December des avonds om kwart voor negen. Een herhaling volgt op Tweede Kerstdag des middags om 12.30.

STATISTICUS OP ARUBA

Vandaag wordt op Aruba verwacht de Heer Bouter van het Departement van Sociale en Economische Zaken op Curacao. De Heer Bouter komt hier besprekingen voeren in verband met het verzamelen van statistische gegevens.

Bij de Staten is een ontwerp landsverordening ingediend voor het regelen van statistische zaken, tegen welke verordening reeds zeer veel verzet is aangetekend.

AARDBEVING IN COLOMBIA

BOGOTA. Drie stadjes zijn vernield en een aantal mensen zijn omgekomen ten gevolge van een aardbeving in Columbia en wel in de provincie Narino.

De aardbeving heeft zich volgens de nog onvolledige berichten des nachts voorgedaan. Twee der vernielde stadjes zijn Tuquerres en Guatarilla. Tuquerres is in 1935 eveneens door een aardbeving vernield en was nog steeds niet geheel herbouwd.

Overigens is het gebied van de aardbeving vooral een landbouwgebied met een weinig dichte bevolking.

Beria achter gesloten deuren ter dood veroordeeld

MOSKOU. Gisteravond is te Moskou in een bericht van drie regels bekend gemaakt dat Lawrenti Beria, voormalig Minister van Binnenlandse Zaken door de kogel is terechtgesteld, evenals zes medeplichtigen.

Hun bezittingen zijn geconfisceerd.

Zij werden ter dood veroordeeld wegens hoogverraad door een Hof onder voorzitterschap van Maarschalk Koniew.

In het vonnis wordt gezegd, dat de veroordeelden het moederland hebben verraden en handelden in het belang van vreemde mogendheden. Zij wilden de organen van de geheime politie gebruiken tegen de communistische partij en de regering. De groep wilde zich van de macht meester maken en de bourgeoisie in ere herstellen. De groep stond in heimelijke verbinding met buitenlandse inlichtingendiensten.

Beria werd in 1899 geboren. Hij sloot zich in 1917 bij de Bolsjewistische partij aan. In 1932 werd hij secretaris van de partijafdelingen Georgië en Transkaukasie. Hij ruimde de laatste oppositie in die gebieden op en velen werden terechtgesteld.

In 1934 werd hij gekozen in het centrale comite van de communistische partij en in 1937 in het presidium van de Opperste Sowjet.

Stalin benoemde hem in 1938 tot hoofd van de politie voor het gehele land. Hij was zeer bevriend met Stalin; beiden waren uit Georgië afkomstig.

LEVERANTIE VOEDINGSMIDDELEN GEVANGENIS

Mogelijk om ook de Curacaose handelaren zo spoedig mogelijk gelegenheid te geven tot inschrijven, plaatste de Gezaghebber, namens de Commissie van Administratie voor het Huis van Bewaring „Dakota" op het eiland Aruba een advertentie in een Curaçaos dagblad voor het aanbesteden van de levering van levensmiddelen voor het Huis van Bewaring en wel voor rijst, maismeel, aardappelen, brood, koffie, thee, bruine sukier, bruine bonen, zoete olie, margarine, uien, gezouten vis, vers vlees (zonder vel en been) en blauwe zeep.

De inschrijvingsbiljetten op zegel kunnen uiterlijk tot 28 December 1953 worden ingeleverd bij de Hoofdgevangenisopzichter - cipier van het Huis van Bewaring „Dakota", Aruba, bij wie de voorwaarden van levering ter inzage liggen en ook verdere inlichtingen te bekomen zijn.

Belanghebbenden kunnen bij het openen der biljetten tegenwoordig zijn. De gunning van de levering behoudt de Commissie zich voor. In verband met de geringe vastheid der prijzen zal de aanbesteding geschieden onder de volgende voorwaarden:

Bij de inschrijving wordt prijsopgave gedaan.

Aan het einde van ieder kwartaal staat het beide partijen vrij te beslissen of de leveranties gedurende het volgend kwartaal al dan niet tegen dezelfde prijs zullen worden voortgezet. Deze prijsopgave is bindend gedurende een kwartaal. Gedurende het kwartaal zal van de voor dat tijdvak overeengekomen prijs niet worden afgeweken.

De aanbesteding vindt plaats op 30 December 1953 ten kantore van de Gezaghebber op Aruba, voorzitter van de Commissie. Het tijdstip van de aanbesteding wordt in de advertentie niet genoemd.

VRIJE DAG VOOR OVERHEIDSPERSONEEL

Besloten is voor Aruba dezelfde regeling te treffen, als op Curacao ten aanzien van de werkzaamheden tijdens de feestweekenden.

Voor de lands en eilandsdienaren is het heden een normale werkdag. Donderdag 31 December zal worden gewerkt als op Zaterdag en Zaterdag 2 Januari zal worden beschouwd als een Zondag.

De verloren tijd wordt ingehaald in de week van 4 tot en met 9 Januari, op welke dagen telkens een half uur zal worden overgewerkt.

Overweldigende kerstdrukte in Londen

LONDEN. De drukte op de stations van de spoorwegen in Londen is overweldigend. Het aantal extra treinen, dat is ingelegd om tallozen nog juist voor Kerstmis naar Londen te vervoeren is dan ook rond de drie honderd.

Aan de andere kant vertrekken vele Londenaren naar buiten en vooral Parijs is dit jaar in trek. Mist heeft echter het luchtverkeer vertraging gegeven. Le Bourget, het grote vliegveld nabij Parijs was door de mist gesloten gedurende enige tijd. De moeilijkheid is dat de staking van het Franse radiopersoneel de radioverbindingen met de Franse vliegvelden heeft doen uitvallen. Het landen dient dus te geschieden zonder hulp van de radio en dus op zicht. Mist maakte dit onmogelijk.

Er zijn thans maatregelen genomen om een deel van de luchtreizigers per extra boottreinen en boten van Engeland naar Frankrijk te vervoeren.

Tot de Engelsen, die „thuis" Kerstmis vieren behoort ook Sara Churchill, actrice, dochter van de Britse premier, die voor het eerst in vijf jaren met Kerstmis naar Engeland is gekomen om bij haar ouders het Kerstdiner te eten.

VERRAAD IN NOORD KOREA

TOKIO. Pjongjang Radio heeft zojuist omgeroepen dat het Noord Koreaanse communistische parlement besloten heeft de voormalige premier Paik Hong Young te beschuldigen van verraad.

LYTTELTON BEDACHT ZICH

LONDEN. De Britse minister van Kolonien Lyttelton, die met enkele Canadese journalisten een radio interview zou houden bestemd voor Canada heeft - nadat hem enkele van de vragen die zouden worden gesteld waren voorgelegd - geweigerd zijn medewerking te verlenen.

—LONDEN. Het huidige accoord tussen Engeland en Japan ter regeling van het pond sterling verkeer tussen beide landen is verlengd tot 31 Januari a.s.

Er zijn financiele besprekingen tussen Londen en Tokio gaande.

Van dit en dat

GOED NIEUWS ontvingen wij over de gezondheidstoestand van de Heer Rolando de Palm. Gelukkig bleek ons bericht van gisteren de toestand wat al te somber af te schilderen. De Heer de Palm zal vermoedelijk reeds half Januari uit Curacao terugkeren en mogelijk zijn werkzaamheden op Aruba dan weer in ieder geval ten dele kunnen hervatten. Wel is het nodig, dat hij het kalm aan doet de eerste tijd en dit is dan ook de reden, dat hij zich uit het politieke leven heeft teruggetrokken. Er is gelukkig geen sprake van dat hij nog zeven maanden zou moeten liggen, zoals wij gisteren meldden.

—o—

EXTRA FEEST is het morgen voor de Heer en Mevrouw Adrianus (koopman) Polvliet, die dan 12½ jaar getrouwd zijn. Onze beste wensen...

—o—

JARIG is morgen ook onze charmante stadgenote Mevrouw Irma de Veer. Zij ontvangt onze beste wensen. Nog vele jaren...

—o—

EN in de Beatrixstraat gaan wij de Heer Dottl (postkantoor) Arends „lang zal hij leven" toezingen. De Heer Arends wensen wij morgen een prettige verjaardag...

—o—

TWEEDE KERSTDAG feliciteren wij de Heer Cosmo D. Yrausquin, het hoofd van de Julianaschool, die dan jarig is. Masha Pabien.

—o—

TWEEDE KERSTDAG feliciteren wij ook de charmante Mej. Stefanus Tromp. Ze is jarig en we wensen haar nog vele jaren.

EN OP DE KLOOSTERWEG feliciteren wij Maandag de Heer Jacobo E. Croes met zijn verjaardag. Nog vele na deze...

—o—

MAANDAG, vrienden, komen wij tijd en handen te kort om alle felicitaties op tijd te bezorgen. Huwelijksverjaardag is het voor de Heer en Mevrouw Jos (Geen gevaar) van der Schoot en voor de Heer en Mevrouw J. (Radio-omroep) Kelkboom. Onze gelukwensen...

KROONVERJAARDAG viert de Heer Eric (Postkantoor) Arends. Wel gefeliciteerd en nog vele veelvouden van het aantal bereikte jaren...

—o—

JARIG is Maandag ook de populaire arts van Savoneta, Dr. J. W. J. Brands. Onze gelukwensen...

—o—

MEVROUW IMELDA (consul) Laele is jarig en ontvangt onze beste wensen...

—o—

EN OOK Mevrouw Clara Laele Penja is dan jarig. Een gebeurtenis, waarvoor en in de Rio Club en in de Rio Bar een heildronk zal worden geheven...

—o—

ONZE GELUKWENSEN, last, but not least, gaan Maandag naar Aruba's oudste kleermaker en echtgenote, de Heer en Mevrouw Rafael R. Gomez-Olleberg, die dan een huwelijksverjaardag vieren. Nog vele jaren...

—o—

EN ALLE ANDEREN, gelukkigen, jarigen, jubilarissen en doodgewone lezers en charmante lezeressen, heel prettige dagen gewenst... Vrolijk Kerstfeest...

Deze foto werd gemaakt toen Eisenhower op weg was naar het gebouw van de V.N. om er, na de conferentie van Bermuda, aan de wereld zijn nieuwe plan voor te leggen over de internationale controle op atoomwapens. Het nieuwe jaar moet leren of het plan voor verwezenlijking vatbaar is.

Argentinië opent deviezenpot voor verruiming van de handel

AMSTERDAM. Een Argentijnse wet dd 26 Augustus 1953, aangevuld door een decreet dd 14 October 1953 bevat bepalingen omtrent een ruimere transfer van deviezen met betrekking tot nieuwe buitenlandse beleggingen. Onder bepaalde voorwaarden zullen de voordelen van deze nieuwe regeling ook ten goede kunnen komen aan de buitenlandse investeringen, welke reeds op 26 Augustus 1953 bestonden, zo deelt de Vereniging voor de Effectenhandel mede.

In verband met de uitvoering van deze bepalingen heeft de Banco Central de la Republica Argentina een registratie voorgeschreven van alle soorten activa (effecten, banksaldi, deelnemingen, onroerende goederen etc.) die buitenlandse beleggingen vertegenwoordigen.

De aanmeldingen voor deze registratie moeten voor 31 December 1953 bij de Bando Central te Buenos Aires zijn ingediend.

De Vereniging voor de Effecten handel heeft zich telegrafisch met het Nederlandse gezantschap te Buenos Aires in verbinding gesteld en vernomen, dat hoewel in het algemeen door de banken in Argentinie tot vorenbedoelde aangifte werd over gegaan, het bepaald wenselijk is, dat door de leden der Vereniging eveneens aangifte wordt gedaan om met het oog op eventuele transfermogelijkheden in de toekomst de nationaliteit van de vordering vast te stellen. Daar de termijn binnen welke de aangifte moet plaats vinden veel te kort moet worden geacht, heeft de Vereniging op verlenging daarvan aangedrongen. Het gezantschap antwoordde hierop, dat voorhands geen rekening mag worden gehouden met de mogelijkheid van een verlenging der termijn.

Het bovenstaande in aanmerking nemende, acht de Vereniging het noodzakelijk, dat de leden hetzij aan hun Argentijnse correspondent, hetzij rechtstreeks aan de Banco Central de la Republica Argentina (San Martin 275 te Buenos Aires) een opstelling zenden van het bezit hunner clienten respectievelijk hun eigen bezit hunner clienten respectievelijk hun eigen bezit aan Argentijnse waarden.

Onder Argentijnse waarden zijn ook te verstaan de effecten, waar van de opbrengst in pesos betaalbaar is, zoals de kasbons, „chade" en de aandelen „Sodec". Een aantal formulieren in Argentinie aangevraagd en zal ter beschikking van de leden worden gesteld.

Teneinde echter de termijn, welke op 31 December 1953 afloopt, niet te overschrijden, wordt de leden in overweging gegeven de aanmelding, voor zover het effecten betreft, voorlopig te doen in totaalbedragen per fondsert.

De Vereniging is bereid haar bemiddeling te verlenen bij het doen van de voorlopige aangifte van in Nederland berustende Argentijnse effecten, mits de naar fondsen soort gespecificeerde opgaven tijdig bij het secretariaat zijn ingeleverd.

Wat de investeringen betreft, die bestaan uit roerende en onroerende goederen of banktegoeden moet de belanghebbende zelf zorg dragen, dat, al dan niet door bemiddeling van zijn relatie in Argentinie, de aangifte bij de Banco Central geschiedt. Bij de aangifte moeten zoveel mogelijk bijzonderheden als identiteit van de eigenaar, de soort van investering en de wijze van verkrijging, worden vermeld.

DUITSLAND HERRIJST ... KRUPP WERKT !

BONN. - Het concern van Friedrich Krupp in Essen heeft thans weer meer dan 25.000 arbeiders, zo is door de leiding der onderneming meegedeeld. De herbouw van de Krupp-fabrieken heeft vooral in de loop van dit jaar grote vooruitgang gemaakt. De grootste Krupp fabriek in Essen is nu de locomotievenfabriek, waar 3700 mensen werken. Vier-vijfden van de productie der fabriek was dit jaar voor export bestemd. Aan Zuid-Afrika levert Krupp honderd locomotieven. Voorts zijn belangrijke contracten met Indonesië en Indië gesloten. De machinefabrieken en constructiewerkplaatsen Rheinhausen, die eveneens tot het Krupp concern behoren, hebben in dit jaar record-omzetten gehad, ook hier voor twee-derden dank zij exportopdrachten. Ook de productie van de vrachtwagenfabriek en van de ijzergieterij werd uitgebreid.

BELGISCHE STUDENTEN PROTESTEREN TEGEN RASSENDISCRIMINATIE

BRUSSEL. - Meer dan 500 studenten van de Vrije Universiteit te Brussel hebben een protestbetoging georganiseerd voor een dansgelegenheid bij de Louisapoort. De directie hiervan had de toegang geweigerd aan een Amerikaanse Negerstudent en aan een Belgische kleurling, „omdat deze door hun aanwezigheid de gevoelens van een deel der clientèle zouden kunnen choqueren".

Een delegatie van studenten had een onderhoud met de directeur van de dansgelegenheid en eiste een excuusschrijven aan de betrokken studenten en aan het bestuur van de universiteit. Intussen hieven de studenten, die zich buiten hadden opgesteld, een spreekkoor aan, waarbij zij riepen „A bas les racistes". Aan voorbijgangers deelden zij pamfletten uit.

KATHOLIEKEN BIDDEN ALMACHTIGE DONKERE WOLKEN TE LATEN OVERTREKKEN

VATICAANSTAD. - Paus Pius XII heeft alle katholieke kinderen aangespoord om in Mei aanstaande de voorspraak van de H. Maagd Maria in te roepen in hun gebeden met het oog op „het trieste schouwspel van een gemartelde en verdeelde wereld, waarboven donkere wolken zich samentrekken".

ZWEM-MARATHON

CAIRO. - Een 35-jarige Franse onderwijzer, Raphael Morand heeft de internationale zwemwedstrijd in de Nijl gewonnen: hij legde het 41,6 km lange parcours af in minder dan 14 uur. Tweede werd de Egyptenaar Aboe Heiff een cadet te Sandhurst, die speciaal voor deze inspannende marathon-wedstrijd uit Engeland was overgekomen. Een Griekse luitenant-kolonel Jason Zirganos werd derde, gevolgd door de Egyptenaar Nazek Riad. Nummer vijf was de Argentijn Antonio Abertondo.

NEDERLAND STELT BELANG IN VOORTREFFELIJKE SURINAAMSE CACAO

ALKMAAR. - Op 20 Maart ontving men bij Ringers' Cacao en Chocoladefabrieken een monster cacao uit Suriname. De kwaliteit van het monster was dermate mooi, dat men een grotere partij vroeg voor een chocoladeproef. Van de plantage De Peper Pot, die van de Nederlandse Handel Maatschappij is, kreeg men een grotere partij. De chocolade, die bij Ringers van deze cacao, die lijkt op edelcacao de Griollo, werd gemaakt was zo voortreffelijk van kwaliteit en smaak. Men constateerde een smaak, die overeenkwam met de cacao uit Venezuela en deze laatste behoort tot de allerbeste kwaliteiten. Bovendien was het mengen, wat wel gebeurt met de Venezolaanse cacao, niet nodig om een voortreffelijke smaak te krijgen.

De Heer H. Ringers, die de onderhandelingen met Suriname voerde en de kwaliteit beproefde, meent, dat, als men doorgaat met Surinaamse cacao en men de kwaliteit weet te behouden, er heel wat van de cultuur in Suriname verwacht kan worden.

BELANGRIJKE ORDER VOOR FRIDOR

DEN HAAG. Een Amerikaanse verkooporganisatie heeft een voorlopige order van drie millioen dollar bij de N.V. Fridor te Den Haag op electrische naaimachines geplaatst.

Dit betekent, dat voor de komende anderhalf tot twee jaar aan ongeveer 250 man personeel in het eigen bedrijf en in „toeleveringsbedrijven" werk aan de winkel is. Deze order, die volgens de directie van Fridor het begin zal zijn van een hopelijk langdurige leverantie aan de Verenigde Staten, bestaat uit 50.000 electrische naaimachines plus onderdelen.

De Heer Friedheim, directeur van de Nederlandse fabriek zeide, dat dank zij de reis van het Koninklijk Paar de kansen van de Nederlandse industrie in de Verenigde Staten aanzienlijk gestegen zijn.

Rood antwoord beroerde cynisch West-Europa nauwelijks

DEN HAAG. De correspondent van Aneta in Nederland seint:

Het Russische antwoord inzake de voorstellen van Eisenhower tot vorming van een atoompool onder controle van een orgaan van de Verenigde Naties is in de Europese steden met gemengde gevoelens ontvangen. Dat is op zichzelf al niet te verwonderen, gezien het diepe wantrouwen, dat nu eenmaal is gegroeid door de jarenlange koude oorlog. Maar verder is opgevallen, dat, hoewel de toon van het antwoord gematigd en vriendelijk is, toch de oude stokpaardjes telkens opnieuw voor de dag gehaald worden. In de eerste plaats de conferentie der Grote Vijf, dus inclusief communistisch China, en in de tweede plaats het voorstel om te beginnen met een algemeen verbod tot het vervaardigen van atoomwapens. Reeds jarenlang is in het kader der Verenigde Naties gepraat over de ontwapening en de controle over atoomwapens. Steeds hebben daarbij de standpunten van het Westen en het Oosten lijnrecht tegenover elkaar gestaan. Het Westerse plan, bekend als het plan-Baruch, wilde een geleidelijke vermindering der conventionele wapens en een verbod van de vervaardiging van atoomwapens, echter zo, dat een strikt objectief lichaam van de Verenigde Naties een effectieve controle zou kunnen uitoefenen in alle betrokken landen. Hierop is van Russische zijde steeds gesteld, dat een verbod dient te worden uitgevaardigd, maar dat de controle een inbreuk zou betekenen op de souvereiniteit der landen. Thans zegt Moskou, dat internationale controle noodzakelijk is, maar deze passage is zeer vaag en heeft al aanleiding gegeven tot geheel verschillende interpretaties, bijvoorbeeld in Parijs en Londen.

Opmerkelijk is, dat de commentaren in Londen het meest gereserveerd waren, terwijl die van Washington aanzienlijk optimistischer waren. Zelfs de harde Foster Dulles liet zich vrij gunstig uit over de nota.

De Londense bladen schrijven eenstemmig, dat men goed doet met veel reserve de Russische nota te bekijken. Men heeft het gevoel dat de propaganda Moskou noopt tot een gaande houden van het ge-

(Vervolg op pag. 4)

De Tower-Bridge van Londen, in het hart van de City, heeft het morgen heel rustig en maakt zich gereed voor een eenzame dag. Op Kerstdag is de City als uitgestorven en het leven herneemt pas weer zijn normale loop op Tweede Kerstdag, Boxing Day. De 25ste is de enige dag in het jaar, dat de Metropolis tot rust komt.

In de geest van Kerstmis wisselen een oude staatsman uit Korea, de heer Kim Ho Yong (Papa San) en een Amerikaans officier hier geschenken uit. De geschenken bestaan uit hun hoofddeksels. De traditionele hoed der wijzen wordt uitgewisseld voor de helm van een straaljagerpiloot...

GREEP NAAR DE TEUGEL

Eisenhowers rede van 8 December 1953 voor de algemene vergadering van de Verenigde Naties is een gebeurtenis van de allereerste orde: zij kan een keerpunt vormen in de noodlottige richting, waartoe de kennis van de atoomsplitsing de laatste tien jaar heeft geleid. De eerste toepassing van die kennis, waarvan de wetenschappelijke grondslag door Einstein en Rutherford was gelegd, gelukte immers in de donkerste periode van de tweede wereldoorlog: op 2 December 1942 slaagden Amerikaanse ingenieurs er in, de eerste „atoomzuil" te bouwen in Chicago Is het verwonderlijk, dat de ongehoorde macht, waarover de mens daardoor ging beschikken, allereerst werd toegespitst op het overwinnen van tegenstanders, die alle vrijheid op aarde met de ondergang bedreigden?

In Augustus 1945 deed de A-bom haar vreselijk werk, de zesde op Hirosjima met 80.000 slachtoffers, de negende op Nagasaki met 45.000 doden. Japan werd erdoor op de knieën gedwongen. Maar waren hier gen machten aan het werk geweest, die in een weer veilig geworden wereld meteen gebreideld moesten worden, wilde er in de toekomst nog van veiligheid sprake zijn? Met dit doel voor ogen kwamen de ministers van buitenlandse zaken der Grote Drie (Amerika, Rusland en Engeland) reeds op 27 December 1945 samen, en op hun initiatief kwam op 24 Januari 1946 de Atomic Energy Commission (AEC) van de Verenigde Naties tot stand. Zij zou middelen beramen om te voorkomen, dat de atoombom zou gaan meelopen onder de hedendaagse oorlogstoerusting.

Weldra was er een plan, door de Ver. Staten op 14 Juli 1946 ingediend: het zgn. plan-Baruch. Het beoogde een internationale controle op alle werkzaamheden, die met de ontwikkeling van de atoomenergie verband hielden; van uraniummijn tot laboratorium. Onaangekondigde inspectie door een internationaal toezicht moest de bestaande werkzaamheden vaststellen, waarna de reeds vervaardigde bommen vernietigd zouden worden. Rusland verwierp dit plan; het stelde onmiddellijke vernietiging der bestaande bommen als eerste eis, zonder vooraf een onpartijdige controle toe te staan of het zich zelf wel loyaal aan een eventuele overeenkomst zou houden.

Op dit wederzijdse wantrouwen, vooral gevoed door de omstandigheid, dat geen enkele bewapening achter het ijzeren gordijn controleerbaar was, is het werk van de AEC mislukt; op 17 Mei 1949 heeft zij het bijltje er bij neergelegd. En sindsdien is de atoomenergie als vernietigingsmiddel in haar tweede ontwikkelingsstadium gekomen. Op 1 Augustus 1949 deelden deskundigen in de Verenigde Staten mee, dat zij overgegaan waren tot de voorbereiding van de waterstofbom, op 23 September van datzelfde jaar maakte president Truman bekend, dat de ontploffing van een waterstofbom in Rusland was vastgesteld, een waarneming, die prompt door de regering van de Sowjet Unie werd bevestigd.

De kansen op beperking van de bewapening zijn sinds de herfst van 1949 slechter geworden: de oorlog in Korea brak weldra uit (Juni 1950) en zij toonde duidelijk aan hoe achter het IJzeren Gordijn een oorlog kon worden voorbereid zonder dat het Westen er het flauwste vermoeden van had. — Eerst toen er kans ontstond op een wapenstilstand konden de Verenigde Naties opnieuw gaan pogen tot een controle op de atoombom te komen door hem in te lijven in een algemeen ontwapeningsschema. — Doch bij de onderhandelingen over „traditionele" en atoomwapens in onderling verband stuitte men weer op hetzelfde bezwaar, dat de Atoomcommissie tot onvruchtbaarheid had gedoemd: de hardnekkige weigering van de Sowjet-Unie om door een onpartijdige, voorafgaande controle de mate van bewapening, die men zou gaan verminderen, vast te stellen. De Sowjet-Unie die niet veel anders deed dan wantrouwen zaaien aangaande bedoelingen van ieder, die het niet met haar eens was, eiste van die zelfde lieden een blind vertrouwen in de cijfers die zij oncontroleerbaar zou produceren omtrent haar eigen bewapening. Op deze ondoorbreekbare tegenzin voor onpartijdig toezicht is iedere ontwapeningspoging stukgeslagen, en de ontwikkeling van de atoombom heeft haar fatale loop voortgezet.

Zullen Eisenhowers voorstellen die loop kunnen keren? Wat hij wil is gezond: onder het onpartijdige toezicht der Verenigde Naties wil hij een geleidelijk toenemend deel der grondstoffen voor de atoomsplitsing beschikbaar stellen voor het „vreedzaam gebruik" van de ontzaglijke kracht die kan worden vrijgemaakt. Zo kan controle op het militair gebruik van de atoomenergie langs een omweg tot stand komen en wordt meteen een beperking van dit gevaarlijkste deel van de bewapeningswedloop mogelijk. Wie het klemmende en menselijke betoog van Amerika's president gehoord heeft, zal ervan onder de indruk gekomen zijn: hier stond iemand, die zich van een bijna ondraaglijke verantwoordelijkheid bewust was. Zal het antwoord uit Moskou ook getuigen van die verantwoordelijkheid? Dan is het zeker nog niet te laat om het hollende paard bij de teugels te grijpen. De hele mensheid zal in spanning op dit antwoord wachten.

(Vrije Volk)

KERSTMIS, Rode Stijl

GRAZ (Stiermarken). — Hongaarse onderwijzers hebben opdracht gekregen kinderen de Russische versie van het Kerstverhaal te leren, aldus hebben reizigers uit Boedapest in Graz verteld.

Dit Sowjet-Kerstverhaal luidt: „Er was eens een arm echtpaar, dat niets te eten had en geen kleren om zich te bedekken. De man en zijn vrouw smeekten de rijke mensen in het land om hulp, doch dezen gaven niets. Hun kind werd in een stal geboren, in lompen gewikkeld. Zijn eerste wieg was een kribbe. Op de dag van de geboorte kwamen schaapherders uit Rusland en zij brachten het kind geschenken. - „Wij komen," zo vertelden zij, „uit een land, waar armoede en leed onbekend zijn. In Rusland groeien de kinderen op in vrijheid. In Rusland bestaat geen gebrek en geen werkloosheid."

Joseph, een werkloze arbeider, vroeg de schaapherders, hoe zij zijn huis hadden gevonden. Zij antwoordden, dat een ster boven het dak hen had geleid. Daarop maakte het arme gezin zich op en verliet het land. De schaapherders wikkelden het kind in warm bont en allen togen op weg naar het land van de Sowjets."

Wilhelminafonds helpt onderzoek naar kanker verbeteren

Gistermiddag werd met een klein ceremonieel het tweetal instrumenten, aangekocht door het Prinses Wilhelminafonds voor kankerbestrijding, overgedragen aan het San Pedro Hospitaal. Aanwezig waren de Pater Rector van het Ziekenhuis, de Priorin en de Hoofdzuster, Dr. Oloy Arends, Dr. van Beek, Dr. Schlagter en Dr. van Nidek, als afgevaardigden van het Prinses Wilhelminafonds Mevrouw Kwartsz, Mevrouw Trimler, Mevrouw van der Linden, Mevrouw van den Berg en Mevrouw de Veer. Mevrouw van Romondt en Mevrouw Robles, eveneens leden van het fonds, waren helaas verhinderd.

Mevrouw Kwartsz, voorzitster, droeg de waardevolle toestellen over en zeide onder meer dat het een goede gewoonte is, dat men eigen geschenken niet aanprijst. Wanneer wij ons dan ook oprecht verheugen, aldus Spreekster in de medische instrumenten, welke wij U heden aanbieden, dan is het niet om enige dankbaarheid te oogsten doch omdat wij in de gelegenheid worden gesteld nu hier onze oprechte dank uit te brengen aan de talloze velen, die met milde hand gegeven hebben om ons zodoende in staat te stellen U en de gehele bevolking van Aruba van dienst te kunnen zijn.

Wij hopen dat de Arubaanse ingezetenen, die ons in het verleden zo royaal geholpen hebben ons op dit gebied en voor dit liefdadig doel, zoveel mogelijk ook in de toekomst zullen blijven steunen.

Kanker is een gevreesde ziekte, welke zo spoedig mogelijk onderkend moet worden, anders zal het vaak helaas te laat zijn.

Dat er op het gebied van de kankerbestrijding nogal wat te wensen over blijft op dit eiland, is ons allen al te goed bekend. Uw Hospitaal heeft gedaan, wat menselijkerwijs gedaan kon worden; wij kunnen echter niet het onmogelijke verlangen. Daarom verheugt het ons dat wij nu in de gelegenheid worden gesteld U hiermede van dienst te zijn.

Wij beseffen ons ten volle, dat de apparaten slechts hulpmiddelen zijn en dat slechts weinig bereikt kan worden zonder de onmisbare steun van de Algoede, zonder de kundige leiding van de artsen en zonder de liefderijke behandeling van de verpleegsters.

Aangezien al deze factoren aanwezig zijn. zijn wij er van overtuigd, dat deze instrumenten inderdaad tot heil van de Arubaanse gemeenschap zullen worden gebruikt.

De Eerwaare Pater Rector nam de geschenken gaarne namens het Hospitaal aan en dankte het Prinses Wilhelminafonds met enkele hartelijke woorden voor het vele belangrijke werk, dat de Vereniging doet in het belang van de Arubaanse gemeenschap.

Daarbij bleef het niet. De aanwezigen kregen gelegenheid de instrumenten „in werking" te zien. Dr. Schlagter demonstreerde het electrisch snijapparaat en toonde hoe men langs electrische weg een schijnbaar stomp instrument vlijm scherp maakt en daarmee gezwellen kan verwijderen op zodanige wijze, dat de kans gering is, dat losgesneden cellen zich via de bloedbaan naar elders in het lichaam zullen verplaatsen. In de Rontgenafdeling demonstreerde Dr. van Nidek vol trots de nieuwe apparaten, die in staat zijn duidelijker foto's dan tot nu toe mogelijk was, te maken van maag en darmkanaal. De arts kan met deze hulpmiddelen de patiënten op eenvoudiger wijze doorlichten en foto's maken op het moment en in een houding, welke voor het onderzoek het geschikst is. Het „guess" werk is met dit instrument weggenomen. Dr. van Nidek herhaalde, dat het installeren van deze hulpmiddelen een langgekoesterde wens in vervulling deed gaan.

Na deze interessante demonstraties begaf het gezelschap zich naar de ontvangkamer in het huis van de Eerwaarde Zusters, waar een koele dronk werd geserveerd.

Het Prinses Wilhelminafonds bewees opnieuw zijn bestaansrecht. Het is een fonds, dat de belangstelling en actieve steun bij voortduring van een ieder verdient.

Moge het de actieve dames comite-leden gegeven zijn nog vele jaren voort te werken aan de verwezenlijking van hun nobele doelstellingen.

Het scheiden van Siamese tweelingen wordt zo langzamerhand in de medische wereld een dagelijkse gebeurtenis. De operaties hebben echter, helaas, lang niet altijd succes. Hierboven mevrouw Veronica Davis uit Nigeria met haar levend dochtertje, dat in een Londens ziekenhuis werd gescheiden van een tweelingzusje. Het overleden meisje droeg de naam „Wariboko", hetgeen betekent: Zij die haar ouders tot grootheid brengt.

„Spontane" volkscampagne moet Beria's lot bezegelen

MOSKOU. Duizenden arbeiders in de Sovjet-Unie sloten zich vandaag aan in een campagne van aanklacht tegen Lavrenti Beria, het afgezette hoofd van de Russische geheime politie, die zijn berechting wegens hoogverraad afwacht. Alle Sovjet-bladen maakten met groot ophef melding van berichten over samenkomsten in steden, dorpen, op boerderijen en in werkplaatsen. De ruimte, die uitgetrokken werd voor de uitingen van de „toornige verontwaardiging" van het volk, verraadt een vastbesloten inleiding tot de uitspraak van het hooggerechtshof, welke binnenkort wordt verwacht. Vrijwel elk Moskous blad ruimde tenminste een halve pagina in voor berichten over de aanklacht tegen Beria en in hun hoofdartikelen eisten zij een strenge bestraffing van de man en wordt aangedrongen op hernieuwe „revolutionnaire waakzaamheid".

Sinds de openbare aanklager, Roman Rudenko, jongstleden Donderdag zijn aanklacht bekendmaakte, is er geen aanwijzing geweest, of het hooggerechtshof bijeengekomen is dan wel of er een openbaar proces zal zijn. Westelijke diplomatieke waarnemers putten uit de golf van protestvergaderingen en hoofdartikelen de veronderstelling, dat het vonnis, mogelijk een gepubliceerde mededeling van 's hofs beslissing. binnen afzienbare tijd kan worden tegemoet gezien.

Op openbare samenkomsten worden Beria en zijn zes „medeplichtigen" door de sprekers gekenschetst als „reptielen in menselijke gedaante" en „een misdadige bende. die trachtte het getij der geschiedenis te keren". Op een speciale bijeenkomst, die belegd was door de bond van Sovjetschrijvers noemde een der sprekers Beria „een pygmee-Napoleon, een pygmee-dictator en een livreiknecht der ambitie". Een bekende schrijver Leonid Leonov deelde zijn collega's mee. „Ik zou Beria willen vergelijken met een ampul schadelijke microben, die naar ons land is gesmeten. We kennen de hand, die de ampul geworpen heeft". De actrice Alla Tarasova zei: „De vervloekte vijanden van het Sovjet-volk, de vijanden van de schitterende Sovjet-cultuur moeten streng gestraft worden."

Op zee luisterden matrozen naar radioberichten over het geval-Beria en zwoeren, dat zij „alle maatregelen zullen nemen om te verzekeren, dat onze kanonnen steeds gereed zijn om het vuur te openen".

In Tbilisi (Tiflis), de hoofdstad van Georgie, waar Beria het levenslicht aanschouwde, besloot een openbare bijeenkomst „toornig de fundamentele vijand van het moederland en zijn bende te veroordelen" terwijl de kunstenaars in de stad aandrongen op toepassing van „de strengste straf".

YRAUSQUIN GESLAAGD VOOR SPAANS M.O.

AMSTERDAM. - Aan de gemeentelijke universiteit van Amsterdam is geslaagd voor het examen M.O. Spaans de heer H. I. Yrausquin uit Aruba.

B.G. PARTIJLEIDERS IN HONGERSTAKING

GEORGETOWN. - Sydney King, de minister van verbindingen en openbare werken in de afgezette regering van de Progressieve Volkspartij, en vier andere partijleiders die in October gearresteerd zijn, zijn sinds Dinsdag in hongerstaking gegaan, die zij willen volhouden tot 27 Dec. a.s.

GEVANGENEN BLEVEN STANDVASTIG

Op 22 Januari in vrijheid

PANMOENDJON. - De uiteenzettingen aan de gevangenen in Korea, die niet willen repatriëren, zijn vandaag beëindigd. In totaal zijn 739 Chinese en Noordkoreaanse en negen geallieerde soldaten overgehaald van gedachten te veranderen, maar bijna 20.000 zijn niet geïnterviewd. De termijn voor de uiteenzettingen, welke na uitstel van vele weken op 15 October was begonnen, liep te middernacht plaatselijke tijd af.

Generaal John S. Hull, de geallieerde opperbevelhebber in het Verre Oosten, deelde mede, dat de resterende gevangenen na 22 Januari in aanmerking zullen komen om als burgers te worden vrijgelaten. De geallieerde legerleiding zal „alle beschikbare faciliteiten" aanwenden om de niet-gerepatrieerde gevangenen, die naar Zuid-Korea of Formosa willen gaan, te helpen.

Het succes van deze uiteenzettingen, uitgedrukt in aantallen „bekeerlingen", is: 91 Chinezen van een totaal van 1.995 geïnterviewden; 48 Noord-Koreanen van 1.220 geïnterviewden en 8 van de 335 Zuid-Koreanen. Slechts één van de 23 Amerikanen, die achterbleven, kwam van zijn besluit terug en de enige Brit, de marinier Andrew Condron, weigerde terug te keren.

Reunioo tabata puntramentu ...
Pero sin contestacion

Cu variacion di un gezegde conosi nos por bisa, di Eilandsraad over di e ultimo reunion, „Miembro-nan di Eilandraad por puntra mas cu Bestuurscollege (mysteriosamente) kier of por contesta, y nos tin miedo cu mester pone e accent mas riba e hecho di NO KIER, cu „no por". Nos a ripara cu presidente mes practicanmente ta contesta tur e preguntanan y solamente na algun excepcion especial y tambe ainda pa punto-nan di menos interes miembro-nan di Eilandsraad ta laga hefe di departamentu-nan duna nan informacion.

Asina por ejemplo senjor Yrausquin a puntra y bolbe puntra y ripiti su pregunta barios bes, si Bestuur a yega di laga tene un inspection den bario di Elleboogstraat, pa mira si tin posibilidad pa declara e lugarnan aki inhabitable. Tambe el ta puntra algun bes, si no tabata drente ningun rapport di Departamentu di Sanidad, di un lugar asina cu ta den un situacion onhygienisch, y cu ta keda pa eolmo den centrum di Oranjestad.

Si nos no ta eciboca, no tabatin NINGUN contestacion pa e preguntanan aki, ni tampoco a duna ocasion pa hefenan di departamentu por a duna un informacion.

Na lugar di esaki, prome cu e asunto ta worde bon estudia debidamente, e ta worde pone na vota, cual a worde acepta cu un diferencia den voto masha chikito. Loke ta masha tristu, pasobra en realidad e asunto aki no tabata tanto sencillo asina. Pa cumpramentu di e kas chikito-nan aki pa un prijs sumamente halto, a worde forma precedente y un suma a worde prepara, cu ta hopi grandi. Probabel mes grandi cu total di inkomstenbelasting, di henter un anja largu paga pa tur empleado-nan di Lago.

Asina por lo menos, derecho cu publico ta spera di tin, tocante preguntanan den conneccion di suamentu di placa di comunidad (belasting) ta di hanja contestacion nan detaya, no solamente door di Bestuur, ma tambe door di experto-nan, cual ta avisa Bestuur.

Nos no ta nenga, cu ta posibel, cu bestuur a actua correcto, den su proposicion pa cumpra e terreno-nan y e cas bieu-nan ei, di moda cu no mester obliga donjo nan pa ripara e casnan pa nan mes cuenta. Nos no a tende ningun argumento pa asunto di pasamentu di un caya, simplemente por a cohe e pida necesario y si donjo-nan di casnan menciona no regla y pone e lugar aki den un situacion mas hygienico, cu gobierno lo laga hasi e reparacion nan aki pa cuenta di e donjo-nan.

Nos no sa kende tin razon, senjor Yrausquin, of Gezaghebber. Pero si nos ta exihi pa no sigui atende un asunto, si tur papel-nan no ta ariba mesa.

E pagador di Belasting, cu toch tanto bes ta mira yen di sorpresa, con resorte politico por duna motibo pa hasi gasto-nan grandi (pa deporte pa mandamentu afo) regalamentu di bonus etc.) tin tur derecho di publicidad y franqueza.

Reunion di Staten no a tuma lugar

Pa peticion di Henny Eman, a reunion di Staten cu mester a worde teni diamars mainta, no por a sigui, pa e hecho, cu quorum no por a worde forma, segun nos ta worde informa telegraficamente door die A.N.P. Manera nos sa senjor Eman a pidi pa tene e reunion aki, pa papia over di beroepsrecht.

Cu KLM Diamars mainta senjores Eman, Lacle y Vlaun ta bolbe Aruba.

Senior Eman ta conta cu otro miembro-nan di su fraccion a hanja nan strobu, pero ta hanja cu ta hopi tristu, cu e partido di coalitie na Curacao on por a zorg pa quorum, awor cu partido-nan Arubano kier a papia. Partido-nan di D. P. a keda sinta den sala di coffie, unicamente senjor Yrausquin tabata presente.

Intencion di senjor Eman tabata pa lesa los siguiente:

„Partido di AVP lo no por imagina su mes, cu relacion-nan indesable, entre Hulanda y Aruba directamente nunca por existi. Sinembargo e partido aki tin seguridad cu Aruba lo aclama un Reino nobo, si nan, aparta di Antiya-nan Hlandes, lo hanja un status separa, segun nan a worde priminti durante conferencia di Meso Redonda. Partido di AVP ta spera cu e deseo aki di Aruba, ultimo repiti unanieme den Reunion Publico di Eilandsraad, lo worde tene na cuenta.

EXAMEN EDUCACION FISICA

Dia 17 y 18 tabatin examen pa akte di educacion fisica, un candidato no a parece y otro a worde denega.

Siguiente candidato-nan a slaag.

Damas: Maria Maduro, Carmen Maduro, Irama Jensen, Catharina Geerman, Johanna van Vliet L. Feller, Louise Wild, Norma Paul, Dominica Figaroa y di Curacao Petronella Patrielus.

EMPLEADO DI GOBIERNO TA WORDE JURA

Ayera y awe mainta na kantoor algun empleado di gobierno ta worde jura. Esaki nan ta esnan cu no por a juda mas prome y hasta algun cu a sali di Hulanda sin cu a duna nan juramente na Lareina y Ley-nan.

Di awe padilanti e dificultad aki ta foi lista.

STARTBAAN NOBO DEN USO

Diamars mainta 12'or e startbaan nobo di dakota a worde tuma den uso. Tabatin algun proef di subimentu y bahamentu di un avion Convair, cual specialmente pa e motibo di proef aki a bini Aruba.

DESPARECEMENTU MYSTERIOSO

Un negoshante di Oranjestad a bai reclama na Recherche cu e ta hanja falta di un sobre conteniendo f. 1450.

Ademas den su caha di hero e ta falta, suma di f. 640.- y un cheque di fl. 450.- Recherche ta investigando e caso.

Gasmaatschappij tevreden over 1952

De Overzeese Gas- en Electr. Mij. schrijft in haar verslag over 1952 onder meer:

De toeneming van de totale verkoop electriciteit nam in het jaar 1952 toe met 10,9% en de gasafzet met 17% in vergelijking met het jaar daarvoor. Dit wijst op het voortduren van de na de oorlog geconstateerde grote energie-behoefte. Dit dwingt tot verdere uitbreiding van de opwek- en distributiemiddelen. Het streven, uitbreiding te geven aan het arbeidsveld is voortgezet. Hierover kan slechts gemeld worden, dat met de Petroleum Marketing Co. op Trinidad 'n overeenkomst zal worden gesloten om de distributie van de door haar in de handel gebrachte propaan in Suriname ter hand te nemen.

De financiële uitkomsten ontwikkelden zich in gunstige zin. Ook het totaal der resultaten der dochterondernemingen was bevredigend. Na afschrijvingen en reserveringen voor belasting e.d. resteert een batig saldo van Nf 2.800.398. Hiervan is reeds een interim-dividend van 8% betaalbaar gesteld, waarvoor benodigd is Nf 1.433.280. Er zal over het boekjaar 1952 geen verdere uitkering geschieden. De uitkering op prioriteitsaandelen bedraagt onveranderd Nf 50 per aandeel. Op de gewone aandelen zal geen slotdividend worden uitgekeerd.

HET RODE ANTWOORD

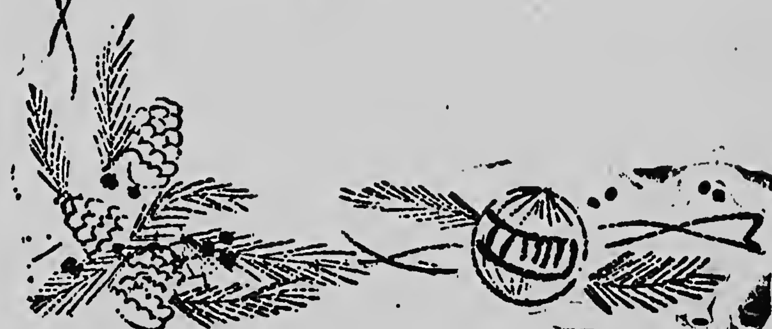
(Vervolg van pag. 2)

sprek, maar er tenslotte toch nooit enig reeel resultaaat uit zal voortkomen, gezien het wantrouwen, dat van beide kanten nu eenmaal bestaat en slechts langzaam kan verdwijnen, naar gelang de politieke problemen, die beide delen van de wereld verdeeld houden, worden aangepakt.

De Britse diplomatie is ervan overtuigd, dat atoomkwesties bij uitstek geschikt zijn tot het houden van „algemene beschouwingen", die tot niets verplichten en slechts op de publieke opinies in beide delen der wereld zijn afgestemd. Politieke kwesties zijn heel wat moeilijker te bespreken, want elke uitlating daarover verplicht tot iets en brengt de gemoederen aanzienlijk meer in beweging dan vage voorstellen en besprekingen over de atoomcontrole. Het gehele debat over de atoomenergie mag men daarom gerust in de ogen der Britten kenschetsen als irreeel en irrelevant voor de problemen, die Oost en West verdeeld houden.

Kerstuitgave van De Arubaanse Courant

December 1953

VIERKLEURENDRUK
Gedrukt op de nieuwe Automatische Heidelberg Cylinder Pers bij de Aruba Drukkerij te Oranjestad, Aruba, N.A.

KERSTMIS 1953

een speciale uitgave van „DE ARUBAANSE COURANT"

„En zij vonden het kindeke"
Ev. van LUCAS

KERSTFEEST is voor vele mensen een verloren toverland. We waren allen eens kinderen en we weten het nog goed: hoe we „naar Kerstfeest gingen", hoe we stonden om die boom met z'n honderden flonkerende lichtjes, hoe we met kinderlijk geloof luisterden naar de oude, mooie verhalen — en hoe we zongen van: Ere zij God.

Maar nu is dat alles weg.
Het leven is gekomen; het grove, harde, meedogenloze leven, dat zoveel moois stuk slaat. En het heeft ook ons kinder-geloof kapot gemaakt. We hebben wat gelezen — en ook dit en dat doorgemaakt. We zijn oud en verstandig en moe geworden. We hebben onze industrialisatie en onze rationalisatie en onze efficiency. Maar...... de engelen zijn van ons weggevaren — en het licht is verdwenen — en het lied is uit.
Een Kerstfeest......
In 's hemels naam, wat moeten wij nog met Kerstfeest doen'

En toch......
Als het jaar weer tot op zijn laatste weken afgebrokkeld is — en in huizen en kerken worden weer de kerstlichten ontstoken — en onze eigen kinderen zingen weer die oude liederen — en de Kerststemming zweeft weer op duizend vleugelen om ons heen..... Dan komt daar heel diep onder uit ons hart van dat oude naar boven, dan groeit er heimwee naar het verloren toverland van onze kindse jaren — dan is er iets in ons, dat het rosse, deinende, jachtende leven ontvluchten wil. — Kan het anders?

(Vervolg op pag. 4)

DEN STAL MISERABEL

Den stal miserabel
Coe bestia soe rond
Nos Christoe di gloria
Sin wieg pa zoyé
Ta droemie contentce
Tranquilo, feliz
Chiquitoe, precioso
Divino Senjor!

Pa salba nos alma
Ba baha 'ki bao
Pa Soefrie y pasa
Blo Humilacion
Nos no ta merece
Tan gracia di Dios
Chiquitoe, precioso
Divino Senjor!

Nos ta alababo
Di toer corazon.
Nos Christoe, nos Rey
y nos bon Salbador
Bo paz doena nos toer
den eternidad
Chiquitoe, precioso
Divino Senjor!

De Kerstman

is een RODE vinding

Wist U, dat de Kerstman een RODE vinding is? En we hopen nu maar, dat een Senator in de Verenigde Staten ons nu niet voor een Senaatscommissie daagt voor deze bewering...

De kwestie is, dat St. Nicolaas de schutsheilige van Rusland was, totdat de Heer Lenin hem in deze functie opvolgde. St. Nicolaas ziet er nu wel niet uit als de moderne kerstman, maar is toch de directe voorvader van Vader Kerstmis.

Het waren de Russen, die het eerst de oude geschiedenis vertelden van de goede Sint, die geschenken achterliet voor de brave kinderen. En op die manier begon het met de Kerstman, maar dan nog in de dagen toen de Moscovieten nog niet het onderscheid kenden tussen een Samovar en een Sowjet.

De faam van St. Nicolaas verbreidde zich spoedig over de wereld, want die cadeautjes geschiedenis trok alle mensen, of ze nu aan de Wolga of aan de Thames wonen, aan.

De St. Nicolaas viering werd door de Hollanders overgebracht naar Amerika en wel toen zij Manhattan kochten voor de somma van $ 24.—.

De naam St. Nicolaas bleef aanvankelijk hangen, totdat Brooklyn gesticht werd en vanaf het begin van die vestiging hadden de Brooklynites de gewoonte alle dingen eigen namen te geven, of in ieder geval op eigen manier uit te spreken... Zo duurde het niet lang of St. Nicolaas werd Santa Claus en die naam reisde het Amerikaans continent op van Washington Square naar Murray Hill en Central Park, net zo lang tot de naam over geheel Amerika (en Engeland) een goede klank had gekregen. Tot ongeveer 1870 was Santa een slanke oude Heer in een lange rok en zag hij er nog altijd uit als de bekende goede Bisschop. In die jaren kwam een Amerikaans tekenaar op het idee de Sint wat vrolijker af te beelden, wat korter, dikker en gemoedelijker. Die nieuwe vorm vroeg om een nieuw costuum en zo duurde het niet lang of de moderne Santa Claus ontstond.

Zo ziet U, dat als U maar ver genoeg terug gaat in de geschiedenis, dat de goede Santa oorspronkelijk uit Rusland kwam... Maar hij is geen kwade Rus. Beslist niet. Het enige rode aan de Sint, Senator, is zijn pakje...

TER OVERDENKING

(Vervolg van pag. 1)

Ons hart — hoe we 't ook sussen of narcotiseren — is tóch onrustig in ons, totdat het rust vindt in U, o God. En zo schuiven onze voeten tegen het jaareinde heel ongemerkt over het pad, dat voert naar de stal van Bethlehem.

Zo zitten we weggedoken op Kerstavond achter een pilaar in de kerk — of we zitten midden in allerlei Kerst-drukte op een avond erg laat alleen — en we mijmeren......

Grote mensen, die in het leven iets moois verloren hebben — iets dat ze om een lief ding terug wilden hebben: hun eenvoudige geloof in God.

En die dat nu weer zoeken gaan......

Er zijn er die dan met „Stille Nacht, Heilige Nacht" tevreden zijn. Die Kerstfeest hebben, als hun ziel een enkele stonde vroom meedeint op de heilige stemming van Kerstfeest en jaareind. Het is ook ontroerend schoon.

Zoals het ontroerend schoon kan zijn, als de avondzon op de onmetelijke hei een eenzame wrakke hut ombundelt met haar laatste stralen. Maar aanstonds trekt dat licht weg — en dan komt de nacht — en ja, dan is er toch niets meer dan een oude, wrakke hut, die tegen de kou en nood van de nacht geen beschutting bieden kan. Zo gaat het met onze Kerststemming: het biedt geen baat tegen de harde werkelijkheid. Dan blijft er van ons „mooie" Kerstfeest precies niets anders over dan wat afgebrande stompjes kaars en wat vertrapte versiering — en we vegen de volgende morgen met de afgevallen dennennaalden de Kerststemming ons leven weer uit.

Maar — die ècht zoeken — met een brandend hart zoeken — die zoeken ook meer.

En die vinden ook meer......

En zij vonden Het Kindeke.

Wat is dat?

Het Kindeke?

Toen ik een kleine jongen was, heb ik vaak 's avonds lang wakker gelegen, omdat Vader nog niet thuis was. Ja, moeder was er wel, maar Vader was er niet......

Maar als ik dan de sleutel in het slot hoorde steken — en de grendel op de deur doen — en Vader's zware stap in de gang — dan was ik gerust. Dan ging

(Vervolg op pag. 48)

HET VISIOEN VAN DE KEIZER

door Selma Lagerlöf,

vertaald door Margaretha Meijboom

HET was in de tijd dat Augustus Keizer in Rome was en Herodes Koning in Jeruzalem.

Toen gebeurde het, dat een grootse, heilige nacht over de wereld neerdaalde. 't Was de donkerste nacht, die ooit iemand gezien had; men zou kunnen denken, dat de hele aarde in een kelder terechtgekomen was.

Het was onmogelijk het water van het land te onderscheiden en men kon de meest bekende weg niet vinden. En dat kon ook niet anders, want van de hemel kwam geen enkele lichtstraal. Alle sterren waren thuis gebleven en de liefelijke maan had haar gelaat geheel afgewend.

En even diep als de duisternis was de doodse stilte. De rivieren staakten haar loop, de wind bewoog zich niet en zelfs de espenbladeren hadden opgehouden te trillen.

Had iemand aan de oever van de zee gestaan, hij zou gezien hebben, dat de golven niet meer op het strand sloegen, en wie in de woestijn gekomen was, zou het zand niet hebben horen knarsen onder zijn voeten.

Alles was versteend en hield zich onbeweeglijk om de heilige nacht niet te verstoren. 't Gras durfde niet groeien, de dauw kon niet vallen, de bloemen waagden 't niet haar geuren uit te ademen. In die nacht jaagde geen enkel roofdier, beten de slangen niet, blaften de honden niet. En wat nog heerlijker was, geen van de levenloze dingen zou de heiligheid van die grootse nacht hebben willen verstoren door zich tot een boze daad te lenen. Geen loper zou een slot hebben kunnen opensteken en geen mes bloed vergieten.

Juist in die nacht kwam in Rome een kleine groep mensen van het keizerlijk paleis op de Palatin, en nam de weg over het Forum naar het Kapitool.

In de afgelopen dag hadden namelijk de raadsheren de keizer gevraagd, of hij er iets tegen had, dat zij hem een tempel bouwden op de heilige berg van Rome. Hij wist niet, of het de goden behaagde, dat hij een tempel zou hebben naast de hunne en hij had geantwoord, dat hij eerst door een nachtelijk offer aan zijn beschermgeest hun wil in deze zaak wilde uitvorsen. Hij was het, die nu, vergezeld van enkele vertrouwden, dit offer ging brengen.

Augustus liet zich in zijn draagstoel brengen, want hij was oud en de vele trappen van het Kapitool vermoeiden hem.

Hij hield zelf de kooi met duiven in de hand, die hij zou offeren. Geen priesters of soldaten of raadsheren volgden hem, alleen zijn naaste vrienden. De fakkeldragers gingen voor hem uit, als om een weg door 't nachtelijk duister te banen en achter hem kwamen slaven, die het drievoetige altaar droegen, de kolen, de messen, het heilige vuur — en alles wat er verder voor het offer nodig was.

Onderweg sprak de keizer opgeruimd met zijn vertrouwden, en daarom lette niemand van hen op de zeldzame, ademloze stilte van de nacht. Eerst toen ze op het bovenste gedeelte van het Kapitool de ledige plaats bereikten, die voor de nieuwe tempel was afgezet, openbaarde het zich voor hen, dat er iets ongewoons was. Dit kon geen nacht zijn als alle andere, want boven op de rand van de rots zagen zij een allerwonderlijkst wezen.

Ze meenden eerst, dat het een oude vergroeide olijfstam was; toen meenden zij, dat een oeroud stenen beeld van uit de Jupiterstempel naar buiten op de rots gekomen was. Eindelijk meenden zij, dat het niemand anders kon zijn dan de oude Sibylle. Zoiets oud, verweerds, reuzengroots hadden zij nog nooit gezien. Die oude vrouw was verschrikkelijk om aan te zien. Als de keizer er niet bij geweest was, waren ze allen naar hun legersteden gevlucht. „Zij is het", fluisterden ze elkaar toe, „die zoveel jaren telt als er zandkorrels aan de kust van haar geboorteland zijn. Waarom is zij juist vannacht uit haar grot te voorschijn gekomen? Wat zal zij de keizer en het rijk voorspellen, zij, die haar profetieën op de bladeren der bomen schrijft en weet, dat de wind orakelspreuken brengt tot hen, aan wie ze zijn afgezonden?"

Zij waren zó bang, dat allen op de knieën zouden zijn gevallen met 't voorhoofd op de grond, als de Sibylle ook maar een enkele beweging gemaakt had.

VERVOLG OP PAGINA 6

(Vervolg van pag. 5)

Maar zij zat doodstil alsof zij levenloos was. Ze zat aan de uiterste rand van de rots neergehurkt en zag, met de hand voor de ogen uit in de nacht.

Zij zat daar, alsof zij op de rots geklommen was, om iets, wat heel in de verte gebeurde, beter te kunnen zien.

Hoe kon zij iets zien in zulk een nacht? Opeens merkten de keizer en zijn gevolg, hoe diep de duisternis was. Niemand kon een handbreed voor zich uit zien.

En wat een stilte, wat een ademloze stilte. Zelfs het doffe bruisen van de Tiber konden ze niet horen. Maar 't was alsof de lucht hen wilde smoren; het koude zweet parelde op hun voorhoofd en hun handen waren stijf en machteloos.

Zij dachten: „Er moet iets vreselijks gebeuren." Maar niemand wilde tonen, dat hij bang was en allen zeiden tot de keizer, dat dit een goed teken was: de hele natuur hield de adem in om de nieuwe God te begroeten.

Zij drongen er op aan, dat Augustus zich haasten zou met het offer en zeiden, dat de oude Sibylle zeker uit haar grot was opgestegen om zijn beschermgeest te begroeten.

Maar de waarheid was, dat de oude Sibylle zó verdiept was in een visioen, dat zij niet eens wist, dat Augustus op het Kapitool gekomen was. Zij was met haar geest in verre landen en het was haar, alsof ze daar over een grote vlakte ging. In het donker stootte zij met de voet onophoudelijk tegen iets, dat zij voor bosjes gras hield. Zij boog zich neer en voelde met de hand. Neen, dat waren geen bosjes gras, maar schapen.

Zij liep tussen grote kudden slapende schapen.

Nu bemerkte zij het vuur der herders. Dat brandde midden op het veld en zij zocht de weg er heen.

De herders lagen bij het vuur te slapen en naast hen lagen de lange spitse staven, die zij gebruikten om de kudde tegen wilde dieren te beschermen. Maar die kleine dingen met de glinsterende ogen en de dikke staarten, die naar het vuur slopen, waren dat geen jakhalzen? En toch slingerden de herders hun staven niet naar hen, de honden sliepen door, de schapen vluchtten niet en de wilde dieren legden zich ter ruste naast de mensen.

Dit zag Sibylle; maar ze wist niets van wat er achter haar op de berg gebeurde. Ze wist er niets van, dat men daar een altaar bouwde, de kolen aanstak, wierook strooide en dat de keizer de ene duif uit de kooi nam om haar te offeren. Maar zijn handen sliepen en hij kon de vogel niet houden. Met een enkele wiekslag maakte de duif zich vrij en verdween in 't duister van de nacht. Toen dat gebeurde, zagen de hovelingen wantrouwend naar de oude Sibylle. Zij meenden, dat zij dit ongeluk bewerkt had.

Konden wij weten, dat Sibylle steeds bij het kolenvuur der herders meende te staan en dat ze nu luisterde naar een zwak geluid, dat door de doodstille nacht klonk van uit de verte? Ze hoorde het lang, eer ze merkte, dat het niet van de aarde kwam, maar van de hemel.

Eindelijk hief ze het hoofd op en toen zag ze lichtende, schitterende gestalten daarboven in 't donker voortglijden.

't Waren kleine scharen engelen, die liefelijk zingend en als zoekend heen en weer vlogen over de wijde vlakte.

Juist terwijl de Sibylle naar het engelengezang luisterde, bereidde de keizer een nieuw offer voor. Hij waste zijn handen, reinigde het altaar en liet zich de andere duif geven. Maar hoewel hij alle krachten inspande om haar vast te hou-

(Vervolg op pag. 42)

Wij maken het zelf:

OLIEBOLLENAVOND

U doet het toch ook dit jaar? Wij wel hoor! Natuurlijk, het is waar, dat we evengoed alles van de banketbakker kunnen laten komen en dat er een heleboel dingen kant en klaar in de winkel te koop zijn. Maar het zelf bakken heeft toch ook een grote bekoring? Wie voor dat standpunt ook wat voelt, vindt hieronder een paar ouderwetse, maar prima recepten, die wij van harte kunnen aanbevelen.

Allereerst de oliebollen

Voor een hoeveelheid van ongeveer 30 stuks is nodig:

1 pond bloem, 4 à 5 dl melk, gist, 1½ theelepel zout, een ons krenten en een ons rozijnen, een half ons sucade, 3 of 4 zure appelen, olie, reuzel of frituurvet.

Van bloem, melk, gist en zout een gistbeslag maken en laten rijzen. Onderdehand krenten en rozijnen wassen en drogen, de sukade en appelen in kleine stukjes snijden. Als het beslag gerezen is, wordt het vulsel er door geroerd. Het vet of de olie wordt in een diepe ijzeren pan zó heet gemaakt dat er een blauwe damp af slaat. Met twee lepels, die tevoren even in het hete vet zijn gehouden, worden de oliebollen gevormd en voorzichtig in het vet gedeponeerd, waarin ze aan beide kanten gaar en bruin gebakken worden. Met een vork de bollen uit het vet nemen en ze even boven de pan laten uitlekken, daarna op een schotel leggen, bestrooien met poedersuiker en zo warm mogelijk opdienen.

Oudejaarsavond-dranken

Als Oudejaarsavond-wijn kan men warme **bisschopwijn** presenteren of ook wel **rumpunch:**

Voor **bisschopwijn** zijn nodig: twee flessen rode wijn, 1 citroen, 10 kruidnagelen, een stukje pijpkaneel, een nootmuskaatje en ongevear 2 ons suiker (deze hoeveelheden kunnen natuurlijk gewijzigd worden naar gelang van het aantal gasten).

De wijn wordt in een ketel gegoten, die speciaal voor dit doel dient en ook wel voor chocolade gebruikt wordt. De citroen moet gewassen worden en afgedroogd en daarna rondom bestoken met kruidnagelen, waarvoor men eerst met een scherp mesje inkepingen in de schil maakt. De citroen wordt nu met de nootmuskaat en de pijpkaneel in de wijn gelegd, de tuit van de ketel goed afgesloten met een propje papier, waarna de wijn enige uren bij matige warmte moet trekken. Vlak vóór het opdienen wordt de wijn pas flink verhit en de suiker er door geroerd. Men moet er echter op letten, dat de wijn niet gaat koken.

Benodigdheden voor **rumpunch:** 6 ons suiker, sap van 5 citroenen en de schillen van 3 daarvan, een halve liter goede Jamaica-rum.

De dunne schilletjes van de drie citroenen worden, in een goed gesloten pan, koud getrokken met het sap van de 5 citroenen, de suiker en de rum. Als de suiker geheel opgelost is, de schillen verwijderen en de rum in een fles schenken. Wanneer men de rum direct gebruiken wil, voegt men aan het mengsel een liter kokend water toe en dient het op. Wie het echt ouderwets wil doen, giet echter in plaats van kokend water warme, slappe thee bij de rum.

Voor de kinderen, de zieken en personen, die geen alcohol gebruiken, is er dan nog een Oud-Hollandse winterdrank bij uitnemendheid, die tegenwoordig weer in zwang begint te raken. Dat is de z.g. **slempmelk**, zaliger nagedachtenis onzer kinderjaren! Weliswaar kunt u heden ten dage deze warme drank heel gauw en heel gemakkelijk „klaar terwijl u wacht" opdienen, door gebruik te maken van z.g. **slemppoeder**, dat kant en klaar bij vele drogisten verkrijgbaar is, doch onze voorkeur voor de echte, ouderwetse, zelf gemaakte slempmelk, zoals wij die bij onze grootmoeder plachten te drinken, is niet ongegrond! De „echte" slemp is n.l. geuriger, pittiger, opwekkender en fijner en u maakt ze op de volgende manier:

Benodigd: 1 liter melk, 1 kleine pijp kaneel, 10 kruidnagelen, 1 lepeltje thee, een paar draadjes saffraan, 40 gram suiker, 1 lepeltje sago.

De kruiden worden in een dun lapje gebonden en moeten vervolgens matig verwarmd in de melk trekken. Daarna de melk opnieuw aan de kook brengen, binden met de sago en afmaken met suiker. Goed warm presenteren met kaneelbeschuit of speculaas.

EEN OUDEJAARSAVOND-TIP

Een Oudejaarsavond-salade kan op toepasaelijke wijze versierd worden, n.l. door er een wijzerplaat op te maken, die op een paar minuten vóór twaalf staat. Hiertoe gaat men als volgt te werk: de slamassa wordt in een met water omgespoelde vuurvaste schaal geperst en de op deze wijze ontstane „pudding" op een schotel gekeerd. Men overdekt nu de sla rijkelijk met dikke mayonnaise en vormt van stukjes biet de wijzerplaat en de wijzers. Natuurlijk behoeft men geen cijfers te vormen, doch men kan hiervoor gewone blokjes maken, zoals men veel op moderne klokken ziet. De rand wordt afgewerkt met zeer fijn gehakte biet of frisse slabladeren.

Andere koek dan een oliebol

Wilt u op Oudejaarsavond echter ook nog wel eens „ándere koek dan een oliebol" ter tafel brengen, denkt u dan eens aan: **sneeuwballen** en **ananasbroodjes.**

Voor **sneeuwballen** is nodig: 125 gram bloem, 65 gram boter, 1 dl melk, 1½ dl water, 3 eieren, een ietsje zout, een eetlepel suiker, reuzel of frituurvet, poedersuiker. (Wil men het héél lekker maken, dan kunnen aan het beslag nog krenten, rozijnen, snippers of sukade worden toegevoegd, waarvoor men nodig heeft: 1 eetlepel krenten en rozijnen samen met een eetlepel snippers of sukade).

(Vervolg op pag 44)

DE KUNST OM WIJN TE DRINKEN

Laat Frankrijk het U leren

Beginnen we dan — voorgelicht door Franse meesters — met:

Het proeven van de wijn

Er is iets plechtigs in het proeven van wijn, iets van wijding.

Proef met aandacht en ernst. Geen water er bij, geen sigaretten, geen suikergoed.

Breng uw mond „op het nulpunt", maak uw gehemelte neutraal door een stukje brood te eten.

Vul de glazen niet geheel, maar half, om te voorkomen, dat er geuren verloren gaan.

Laat licht in de wijn vallen om te oordelen over zijn kleur, zijn klaarheid, zijn glans.

Adem de geur in, snuif hem op, terwijl ge het glas een zacht wiegende beweging geeft, om het aroma, het „bouquet", vrij te maken.

Proef de wijn door hem met kleine teugen op te drinken, door hem te „kauwen" om te beoordelen in hoeverre hij zoet is of „droog", zwaar of licht, bloemig, fris, krachtig of fijn, in 't kort om zijn aard als wijn te bepalen.

De kunst om wijn op tafel te brengen

moet u beslist óók aanleren. U beschikt nu over enige „fijne flessen". Weet er dan ook zo goed mogelijk gebruik van te maken om de maaltijd luister bij te zetten en de wijn tot zijn recht te doen komen.

Zorg er daarom voor, dat uw wijnen op de aangewezen temperatuur worden geschonken : Schenk witte en rose wijnen koel of koud: op 6 tot 12 graden Celsius voor „droge" wijn; tot 5 graden afgekoeld, maar niet koud, voor zoete, likeurachtige wijnen, Champagne en mousserende wijnen nog koeler, lichtelijk „frappé", zonder „glacé" te zijn, dus niet ijskoud.

ZO MAAR ....

Wat is het waard, bij kaarslicht
en bij wijn,
bij elk intiem, gezellig samenzijn,
dat „liefste, 'k hou van jou".
Kom, zeg die lieve dingen, die
pas van waarde zijn,
bij 't sluiten van de boeken, op
tijdstippen van pijn...

Vergeet de volle maan, de
spiegelgladde zee,
die romantiek van suikergoed
en thee.
Bemin mij met mijn haarpiek
bij 't wassen van de vaat. Dan
maak je me tevree
en heb 'k nimmer spijt, da'k „ja"
zei en geen „nee".

Wees voorzichtig met koelkasten en laat geen wijn in de ijskast, doe geen stukjes ijs in de wijn. Maak ook geen gebruik van een „mosser".

Schenk rode wijn op kamertemperatuur (de wijn chambreren, maar niet verwarmen): Bordeauxwijnen op 18 graden Celsius, Bourgogne wijnen op 15 of 16 graden Celsius. Schenk de nobele wijn uit de eerbiedwaardige flessen, de „grandes bouteilles", zeer voorzichtig in het glas. Draai de fles niet als ze heeft gelegen; pas op voor het bezinksel! Gebruik tenen flessenmandjes.

TWEE GULDEN REGELS MOOGT U NOOIT VERZUIMEN

Fijne wijn hoort in een fijn glas.
Nobele wijn in een groot glas voor één derde gevuld.

Oude wijnen moet men voorzichtig decanteren, d.i. van de fles in een karaf overschenken, waarbij al het bezinksel in de fles moet achterblijven.

(Vervolg op pag. 12)

De Ziel der Engelse Kerstviering

Dickens drukt zijn „sneeuw"stempel op grauwe Kerstdagen

Het was natuurlijk niet Charles Dickens, die de „Engelse Kerstmis" uitvond. Wat hij tot op zekere hoogte uitvond was de „Witte Kerstmis" — de Kerstmis van de gekleurde prentjes met een of twee verlichte vensters temidden van sneeuw en niets dan sneeuw. Het toeval wilde, dat toen Dickens nog maar even in de twintig zijn „Pickwick Papers" schreef, hij zeer levendige herinneringen had aan een paar Kerstmissen, die bij hoge uitzondering „wit" waren geweest, bijgevolg schiep hij, geheel in overeenstemming met zijn heerlijk optimistische aard, een meteorologisch kerst-ideaal, dat, evenals veel van wat Dickens schiep, veel mooier was dan de werkelijkheid — behalve wanneer het veel lelijker was. Het Engelse Kerstfeest zoals het in negen van de tien jaren, tenminste in Londen en de zuidelijke helft van het land is, schilderde Dickens in grauwe en realistische kleuren in zijn „Christmas Carol". Zijn witte Kerstfeest heeft echter een grotere verdienste dan een meteorologische dwaling te zijn van een jonge man, die nog zeer weinig meegemaakt had, en dus het voorrecht der jeugd opeiste haar geringe ervaring te verheffen tot het peil van de wijsheid der eeuwen. Dickens zag datgene wat mooi en goed was, tienvoudig mooi en goed. Hij zag Kerstmis niet alleen wit, naar het uiterlijk. Hij zag Kerstmis innerlijk wit en stralend en vol vreugde. Hij zag het in de ongerepte blankheid der onschuld. Hij zag het als wat het was: het feest der Geboorte, de grootste verjaardag, die het mensdom vieren kon.

Ook dit was geen uitvinding van Dickens. Maar het was een ontdekking. Het Kerstfeest was steeds gevierd geworden maar zelden in de geest van broederschap en liefde, die het tot een ware feestdag maken kon voor de Goddelijke Jarige. Het was niet zo heel lang voor de jeugd van Dickens, dat openbare Kerstviering buiten de Kerken in Engeland nagenoeg verboden was geweest.

De tweede helft der achttiende eeuw was gekenmerkt geworden door de toenemende losheid van zeden en tevens door veel nationale tegenspoeden. In Frankrijk kwam de reactie hierop in de vorm van een grote revolutie; in Enge-

(Vervolg op pag. 18)

2969 A HARMONY OF SPRING

MADE IN U.S.A.

WIJN DRINKEN (Vervolg van pag. 9)

SCHENK DERHALVE:

Bij vis, oesters, schelpdieren en kreeft:
„droge" witte wijnen of Champagne „brut".

Bij fijne vis, (tarbot met mousselinesaus, zalm, tongfilets, snoekballetjes of -croquetten):
„droge" witte wijnen of Sauternes-wijnen.

Bij de voorgerechten:
Een witte of een „rose" wijn, die fijn en licht moet zijn.

Bij „wit" vlees en bij gevogelte:
Een volle maar niet te sterke rode wijn.

Bij donker vlees, bij wild en bij kaas:
Een krachtige r[illegible] wijn, een „volbloed-wijn". Dit [illegible] ogenblik om die oude fles van he[illegible]emde jaar voor de dag te halen[illegible]

Bij ganzelever:
Edele rode wij[illegible] Sauternes.

Bij zoete schotels:
Natuurlijk zoete wijnen.
Champagne („doux" of „demi-sec", dus zoet of half-zoet).
Mousserende Franse wijnen.

Bij fruit:
Champagne „sec", Sauternes, zoete en likeurachtige wijnen.

EN DENKT U HIERAAN:
Vermijdt onder alle omstandigheden „wanklanken" als deze:

Drink geen wijn bij sla, azijnsausjes, sinaasappelen; drink hierbij desnoods een slokje water.

Zorg van het begin tot het einde van de maaltijd voor een weldoordachte climax:

Bederf Uw gehemelte niet met zekere sterke dranken bij het begin van de maaltijd.

Een lichte en fijne wijn moet voor de krachtige worden geschonken, niet er na.

Sommige wijnen en vooral Champagne kunnen van het begin tot het einde van één en dezelfde maaltijd worden geschonken, maar het grootste succes wacht u, indien u een beroep doet op de rijke en zo afwisselende toonschaal van de wijn uit alle streken van Frankrijk.

NAAR HET HEILIGE MEER VAN AFRIKA

Plaats van huivering in de Lebombo-bergen ver van de wegen der mensen

IN het uiterste noorden van Transvaal, in het woeste gebied der Lebombo-bergen, ligt een meer. Het ligt hoog in de bergen, ver van de wegen der mensen en het is een plaats van stille huivering voor de Bantoe's, die het „heilig" hebben verklaard. Eeuw na eeuw stroomt het regenwater van de omringende bergen er heen — en hoewel het meer géén rivier heeft, waarlangs het zijn watermassa's kan afvoeren, blijft zijn waterpeil altijd constant. Waar blijft al dat water? De geologen hebben de verklaring gevonden: het stroomt diep onder de rotsen, de heuvels en de bergen voort, naar een onbekend doel, ergens in de wijdheid van het Afrikaanse continent.

VROUWENZIELEN IN WITTE VOGELS

Maar de primitieve Bantoe's hebben een andere verklaring; de Grote Slang der Vruchtbaarheid woont in het meer; hij zuipt het water op en spuit het naar de hemelen, waar het bewaard wordt. Soms, als de geesten een beste bui hebben, zetten ze de poorten open. Dan regent het en dan groenen de velden en rijpen de halmen en wordt het vee vet.

Wie zou niet huiveren van diep ontzag, als hij de berghellingen afdaalt, die naar het stille, heilige meer voeren?

Er zijn altoos witte watervogels op het rimpelend vlak en ook die vogels zijn heilig. Men mag ze niet jagen, men mag ze niet verschrikken. Want zij zijn de zielen van de dochters der Boeren-pioniers, die vielen onder de regen van assegaaien, die de voorvaders der Bantoe's slingerden naar de legers der witmensen.

Het begon met een trein die een luxe hotel op wielen is

„Deur ons ver verlaten vlaktes"

VAN KAAPSTAD in het Zuiden tot het heilige meer in het Noorden is het, hemelsbreed gemeten, ongeveer achttienhonderd kilometer. En op die weg liggen niet alleen de verlaten vlakten van de dorre Karoo en van het brand-dend-warme „Lageveld", maar ook tal van bergreeksen, wier rotsige kruinen zich in de wolken boren en wier dalen nog vijfhonderdmaal dunner bevolkt zijn dan de dunstbevolkte plekken van Europa.

Ik heb, in een reis die weken duurde, de verre pelgrimstocht gemaakt, deels per auto, en daar, waar geen wiel meer komen kon, te voet. Toen ik op het station van Kaapstad afscheid nam van mijn vrienden tikten ze, meewarig doch vol troost, tegen hun voorhoofd en ze waarschuwden me tegen malaria en zwartewaterkoorts, tegen olifanten en tegen de geheimzinnige ziekte van het Dodendal. Maar ik ben, gezond en gebruind, heelhuids teruggekeerd. En ik heb een reis gemaakt, die zal blijven behoren tot de prachtigste herinneringen uit mijn leven.

DE BLAUWE TREIN

VAN KAAPSTAD brengt de blauwe trein u in 26 uur in Pretoria. Het luxueuze comfort, dat de Unie-spoorwegen de reiziger op deze trein bieden, wordt in Europa niet geëvenaard en in Amerika niet overtroffen. Men geeft u een coupé, die binnen kleine afmetingen alles biedt, wat ge verwachten kunt van een kamer in een eerste klasse hotel. Men biedt u, voor een rijksdaalder,

(Vervolg op pag. 34)

KLEURWEDSTRIJD VOOR

Beste Jongens en Meisjes,

Ja, natuurlijk hebben we in dit Kerstnummer ook aan jullie gedacht. Verderop vindt je een verhaal, dat je zeker mooi zult vinden. Maar hier, op deze twee bladzijden, niet iets om te lezen, maar om zelf te doen!

Het is een grote kleurwedstrijd en alles wat je doen moet is de prenten mooi te kleuren; je maakt dan kans een van de prachtige prijzen te winnen.

Je moet niet alleen je naam opgeven bij de inzending, maar ook je l e e f t ij d, want er zijn prijzen voor drie groepen.

De eerste prijs is voor kinderen tot tien jaar. De tweede prijs voor kinderen tot veertien jaar, en dan nog een prijs voor deelnemers van 14 jaar en ouder.

De oudste groep zou best ook nog een kort versje onder de platen kunnen zetten, maar nodig is dat niet.

DE JEUGD

Je mag kleuren met kleurpotlood, met verf of met elk ander kleurmiddel, wat je maar bedenken kunt en mooi vindt.

Voor de winnaars van elke groep stellen we een waardebon beschikbaar van ƒ 7.50, waarvoor je bij de Boekhandel De Wit een boek of spel, of wat je maar wilt, mag uitzoeken. Dat is nog eens de moeite waard, hè? En gemakkelijk verdiend in de Kerstvacantie.

Stuur je inzending vóór 3 Januari aan de Redactie van de Arubaanse Courant. — De uitslag van de wedstrijd lees je dan in de Arubaanse Courant van 6 Januari 1954.

Doe allemaal mee en win een prachtige prijs!

VEEL SUCCES!

Vergeet dus niet je naam te vermelden en je leeftijd.

ALS JE VERLIEFD BENT OP EEN IER......

TIM was Essie's schat; Tim was een Ier in hart en nieren, hoewel hij Ierland nooit gezien had. Tim had zijn stemmingen, dat wil zeggen, hij had er twee: 'n juichende, verrukte stemming of een diep-zwaarmoedige stemming; daar tussen in was niets. En Essie, die alleen maar een gematigde stemming kende en altijd rustig en blijmoedig was, vond alles wat Tim deed of niet deed mooi en best, want Tim was haar schat.

Ditmaal verkeerde Tim in zijn zwaarmoedige stemming, zoals dat altijd het geval was in December.

EENVOUDIGE MENSEN DIE GELUKKIG WILDEN ZIJN

„Essie," bromde hij. „'t Wordt Kerstmis."

„Ja schat," zei ze en ze glimlachte tegen hem over de verstelmand heen. „We hebben niet veel geld, hè?"

„Luister," zei Tim met krachtig stemgeluid. „Ik heb nagedacht. Dit jaar kunnen we n i e t s met Kerstmis doen. Dat wil zeggen, b ij n a niets. We kunnen niet aan ons spaargeld komen, want we weten niet wat er boven ons hoofd zweeft. En we willen op onze ouwe dag niet van de kinderen afhangen. 't Kan nog lange duren, eer we doodgaan......"

„Ja, en a l s we doodgaan, hebben we weer de begrafeniskosten," knikte Essie bedachtzaam.

Hij keek haar argwanend aan. Maar Essie lachte niet. En waarom zou ze lachen? Wel waren ze pas zes jaar ge-

(Vervolg op pag. 33)

Caracas verwacht door Tamanaco een stroom Amerikaanse reizigers

Zal de opening van het nieuwe 400-kamer hotel Tamanaco een nieuwe stroom van Amerikaanse dollars naar Venezuela brengen? De twee hoogste autoriteiten van de Internationale Hotel Corporation zijn die mening toegedaan. Hier is hun commentaar: „De tak van business, die zich momenteel het snelst ontwikkelt in de wereld," aldus de heer Wallace S. Whittacker, voorzitter van de directie van de International Hotel Corp., „is die, welke zich baseert op de nog altijd sterk groeiende Amerikaanse toeristenindustrie. Er wordt door Amerikaanse burgers thans reeds meer gespendeerd in het buitenland, dan Amerika voor enig artikel betaalt dat het importeert, daaronder begrepen koffie." Hij gelooft, dat een groot deel van de hedendaagse touristen niet langer hun reisplan opstellen uitsluitend in verband met historische bezienswaardigheden of natuurschoon, maar steeds meer naar de hotels, die in bepaalde landen te vinden zijn. „Een onderzoek heeft aangetoond," aldus de heer Whittacker, „dat de moderne tourist uit de Ver. Staten, ook al wordt hij nog zo door vreemde landen geboeid, geïrriteerd is, indien hij het moet stellen zonder bepaalde facili-

(Vervolg op pag. 32)

and a
Happy
New
Year
to all our
Customers

LA VENEZOLANA

FOR X-MAS
AND THE NEW YEAR

SANTA CRUZ BAR

ACME STORE

MAY YOU
HAVE A
MERRY CHRISTMAS
AND A
HAPPY NEW YEAR

Prop.: J. Trappenberg

DE AGENTE VAN

HENKE'S GENEVER

HUBERT SALAS & CO.

ARUBA BRANCH TEL. 1190

(Dag en nacht)

WENST U

ALLEN EEN

VROLIJK KERSTFEEST

EN

GELUKKIG NIEUWJAAR

Your Best Bet in ARUBA

for

"Artistry in Flowers"

ANA RODING - Florist

LAGO TELEPHONE 9-2233 BUNGALOW 735

MEDAILLONKUNST

(Van een speciale medewerker)

„Kiotské-é-é krijsten de Japanse wachten ... „Kiotské—" echoden de inheemse schildwachten van hun bamboe wachttorens rond het interneringskamp ... 1500 geinterneerden sprongen in de houding ... een vuilgroene auto reed het kampterrein op ... gedrongen lelijke mannen in uniformen van dezelfde kleur als van die auto sprongen er vastberaden uit ... salueerden elkaar ... het leven in het kamp was verstard ... in de stilte van zwijgende mannen die alle onbewogen probeerden te kijken, marcheerden Japanse soldaten naar de schunnige barakken.

De kampcommandant brult: „Hantjó-ó"... en de geinterneerde, die als kamphoofd is aangesteld, komt met vlugge pas op hem af, buigt tot heuphoogte en staat dan stram. De Japanner zegt wat tegen de tolk, die brengt het over aan het kamphoofd... Huiszoeking!

Op zijn beurt brengt hij het over aan de blokscommandanten en de geinterneerden weten het dan ook. Wat nu weer?

„Kèrè-è-è!" wordt er gebruld... 1500 mensen buigen tot op heuphoogte..., „Jasumi"... Plaats rust.

Zakelijk en vlug maar grondig worden de schamele bezittingen van de geinterneerden doorzocht. Alle losse papieren, beschreven of onbeschreven worden in beslag genomen, alle potloden, pennen, inkt, penselen. Het duurt enkele uren... manden vol buit gaan de poort uit... als die gesloten is, wandelt iedereen gelaten naar zijn ligplaats om de rommel op te ruimen.

EEN MERKWAARDIGE HOBBY

Dit alles gebeurde in alle kampen, ook in het kamp Kedoeng Badak bij Buitenzorg, vroeg in het jaar 1943. Zij die de geheime nieuwsdienst verzorgden keken bezorgd, ze dachten aan verraad, aan de folterkamers van de Kempey-Tay. Groepjes vormen zich, er wordt gefluistert, in het schemerige licht van de donkere, vunze barakken. Zij die zich bezig hielden met tekenen of schilderen vonden hun ergste vrees bewaarheid, al hun materiaal was weg... en hoe het weer terug te krijgen?

De grafische kampkunstenaars, beroofd van de middelen om zich uit te drukken en aan hun merkwaardig levendige scheppingsdrang te voldoen, zagen zich voor het probleem geplaatst, hoe zij hun geest en handen konden aanwenden om die dingen te maken waartoe zij zich gedrongen voelden. Sommigen gingen boetseren met klei uit de Tjiliwoeng rivier, anderen maakten primitieve hamers uit bouten en moeren van oude auto's op het terrein en begonnen vreemde en mooie, nuttige en onwaarschijnlijke dingen te kloppen uit allerlei stukken metaal, en velen begonnen met

(Vervolg van pag. 21.)

houtsnijwerk; tot die laatsten behoorde onze stadgenoot Ernst Bartels.

Gewapend met een zakmes, een geleend slijpsteentje en een blokje wildhout begon hij aan... een kop... de eerste welke hij ooit gemaakt had... het moest een ernstige kop worden van een Romein of zo... en dat werd het! Het tweede stuk was een beeldje, en het werd goed. Een der kampgenoten, wijlen Dr. van Mansfeldt moedigde hem aan om een medaillon te snijden naar het leven. Bartels, die zelf verbaasd was over zijn succes, durfde dit niet aan, Mansfeldt boetseerde de kop van een Lithauer, ook geinterneerd en destijds vertegenwoordiger van Metro Goldwyn Mayer te Batavia, in klei. De gelijkenis was treffend. Bartels begon, maar na drie dagen werken, klopten de maten niet, want de klei was wel 10% gekrompen! Om dit werk met succes te doen, was potlood en papier o.a. nodig. Dit probleem werd opgelost door een „Toban" jongens geinterneerden, die bij de Japanse kampcommandant als boodschappenjongen dienst deden. Op elegante en volleerde wijze ontfutselde hij deze wat papier en potlood en gum. Het was casueel.

Een andere moeilijkheid was het gereedschap, want een zakmes alleen is lang niet genoeg. Maar dit werd opgelost door de autowrakken en een smederij van wijlen de Heer Boom, die voor zijn werkplaats vergunning had van de Jap.

In het kamp was enige maanden eerder een kegelclub opgericht die een baan van klei maakte, maar die ballen noch kegels had. Met de hulp van de smid en wat andere kampgenoten, bouwde Bartels met Kuehenius een draaibank uit een oud motorblok... er werden pedalen onder gemaakt, en het vliegwiel diende als poeli, de drijfriem kwam van iemand die het vorige jaar nog dik was, op die bank werden de ballen en de kegels gedraaid. Het ging allemaal fijn, want wat de gevangenen toen nog in overvloed hadden, was tijd.

En toen begon Bartels met zijn liefhebberij: Medaillon snijden. De gezichten werden uit het spinthout van Thuja gesneden, de schijven van teakhout gedraaid op de geimproviseerde draaibank. Kuehenius was de motor en kreeg 40% van de opbrengst. De beiteltjes, mesjes en zaagjes werden gesmeed uit spiraalveren afkomstig van de autowrakken. In de volgende maanden werden een zeven en twintigtal gezichten geconterfeit. Van tenminste twee daarvan, was dit het laatste portret naar het leven.

Doch aan alles komt een einde, ook hieraan, want het kamp Kedoeng Badak werd plotseling opgeheven, alle geinterneerden werden overgebracht naar Tjimahi en daar werd bij aankomst alles waarmede men snijden en steken kon

(Vervolg op pag. 29)

ARUBA BLEEF GELUKKIG EILAND IN WOELIGE WERELDZEE

Nu de lichtjes van de enorme Catalytische kraakinstallatie weer zijn aangeflitst, om Aruba en omgeving kond te doen van de welvaart, die de oliemaatschappij ons bracht, loopt het jaar ten einde en is het passend een blik terug te werpen en de balans op te maken.

Aruba kan tevreden zijn als het de balans van 1953 bekijkt. Na een wat aarzelend begin werd het toch nog een goed jaar voor ons eiland.

Aarzelend begin

Ja, het begin was aarzelend. Voor het eerst sinds vele jaren zag het er naar uit, dat de productie van olie de vraag had ingehaald... Bovendien beleefde Amerika een zachte winter, waardoor het verbruik van stookolie minder was, dan begroot werd en zich in Amerika de voorraden ophoopten. De Lago ging streamlinen, de Eagle verminderde haar arbeid tot een klein percentage van de vroegere gang van zaken en het werd Aruba duidelijk dat de oliewereld weer in een stadium was gekomen dat de Amerikanen zo kernachtig betitelen met een "buyers-market", in tegenstelling met de "sellers-market", waarvan Aruba zo vele jaren onafgebroken had geprofiteerd. Het zag er naar uit dat Aruba in ernstige mate de dupe zou worden. In de handel was al eerder een ernstige kentering geconstateerd en nu naast de handel ook de industrie in moeilijk vaarwater kwam, sloeg velen de schrik om het hart.

Als klap op de vuurpijl arriveerde hier in het begin van het jaar op doorreis een vooraanstaand Amerikaans zakenman, Generaal Wood, Directeur van het grote handelshuis "Sears Roebuck", die vertelde uit de beste (olie) bronnen vernomen te hebben, dat de „olie op de Nederlandse Antillen nog ten hoogste tien jaar beschoren was".

Een uitspraak die als een gevoelige klap aankwam... maar die toch ongetwijfeld zijn nut gehad heeft. Het gevolg van zijn uitspraak was, dat men zich nogmaals en dit keer in ernst realiseerde hoe gevoelig onze economie is en hoe afhankelijk het eiland is van zijn enige welvaartsbron.

Allerwegen begon men te werken in de richting van het aanboren van nieuwe welvaartsbronnen. Het bestuur liet er geen gras over groeien; het kwam met een ontwerp badgelegenheid, Basiroeti en benoemde een commissie van deskundigen om een rapport op te stellen over de mogelijkheden welke Aruba overblijven om zijn welvaart veilig te stellen. Het rapport kwam uit (Cova) en een jaar lang is nu in brede kring gedebatteerd, gesproken en gewerkt en het ziet er naar uit, dat deze soms felle betogen, resultaten zullen afwerpen. Het nieuwe jaar belooft de verwezenlijking van verschillende plannen. De Heer Neme verbouwde en restaureerde het Strandhotel en zal Basiroeti met Overheidssteun bouwen. In de geest van de Cova-commissie is contact opgenomen

ZEER BELANGRIJK voor de volksgezondheid was het gereed komen van de grote, moderne en practisch ingerichte vleugel van het Lago Hospitaal. Aruba beschikt thans over moderne medische faciliteiten, zowel in San Nicolaas, als in Oranjestad, waar het San Pedro Hospitaal eveneens een (zeer bescheiden) uitbreiding onderging.

met een Amerikaans zakenman-milionair over de bouw van een groot luxe hotel en over het algemeen is men van mening dat door de Cova uiterst practische richtlijnen werden aangegeven en het toeristenverkeer, dat vele andere Caraibische landen welvarend maakte ook op Aruba bloei te brengen.

Het Bestuurscollege werd door de Raad gemachtigd voort te gaan met de uitwerking van plannen en de onderhandelingen met geïnteresseerden voort te zetten.

Het vertrouwen in eigen land, dat in het begin van het jaar zo ernstig geschokt was nam door deze plannen en door de geruststellende berichten over de oliesituatie hand over hand toe en over het algemeen gaat men 1954 vol vertrouwen tegemoet...

Het bleef niet bij woorden van de kant van de Lago. De vraag naar olie nam weer toe, de prijzen bleven op goed peil gehandhaafd en het bedrijf werkte weer normaal. Er werd door de Lago Directie nadrukkelijk op gewezen, dat zolang de arbeidsrust hier blijft gehandhaafd en de efficiency van de plant groot, er geen reden is voor pessimisme.

Groei

De Arubaanse gemeenschap groeit op. Daarvan getuigen niet alleen de nieuwe fraaie winkelpanden, de moderne haven en luchthaven, maar ook het feit, dat de Lago er in dit jaar kon toe overgaan vele diensten, die tot nu toe door de maatschappij werden geëxploiteerd, aan particulieren over te dragen. Toen Lago hier in '28 kwam, moesten er plotseling tal van faciliteiten voor een grote arbeidersbevolking uit de grond gestampt worden... Het was noodzakelijk dat Lago een geheel zelf sufficient bedrijf werd. Langzamerhand past Aruba zich echter aan en kan Lago tal van diensten, die niet direct te maken hebben met het verwerken, kopen of verkopen van olie overdragen.

DE LAGO VAKSCHOOL leverde ook dit jaar weer een groot aantal „afgestudeerden" af. Graduation Night was een grote dag voor vele families en werd met Amerikaans ceremonieel gevierd.

Dr. CARROL, President Directeur van het Lago Hospitaal en sinds tientallen jaren een onvermoeid strijder voor de verbetering van de medische faciliteiten op ons eiland, ontving van de Gezaghebber een Koninklijke onderscheiding, op de dag dat een kroon werd gezet op zijn werk door het gereedkomen van het nieuwe ziekenhuis.

Belangrijk voor de handel was het verder ook, dat Lago Management er toe overging steeds meer goederen locaal aan te kopen en diensten door locale bedrijven te laten verrichten. De Lago Vakschool leverde in het afgelopen jaar nog een record aantal afgestudeerden af, maar ook op dit gebied neemt Aruba zelf de maatregelen die nodig zijn voor een goed bestuur... De Arubaanse Technische School krijgt een grotere taak en de Lago zal zich in de toekomst uitsluitend bezig houden met specialistische scholing van op Arubaanse scholen algemeen gevormde arbeidskrachten. De Arugaanse Technische School wordt het komend jaar afgebouwd en zal dan weer meer leerlingen kunnen aannemen.

Noodkreet wordt beantwoordt.

Hoezeer Aruba zich verbonden weet met Nederland, werd getoond in de rampdagen. Nederland werd getroffen door een der ergste overstromingsrampen uit zijn geschiedenis, duizenden stierven, honderdduizenden verloren alles wat zij bezaten.

Aruba behoefde zich niet lang te bedenken. Binnen vier en twintig uur na het ontvangen van de rampberichten, vormde zich hier onder leiding van Dr. J. R. Arends een steuncomité, dat in korte tijd vele honderdduizenden guldens inzamelde.

Nederland was getroffen door deze spontane steun en later in het ,jaar kwam Prins Bernhard als persoonlijk vertegenwoordiger van het Nederlandse volk de Antillen dankzeggen voor de spontane hulp en het hartelijk medeleven.

Cultureel leven

Vooral dank zij de steun van Sticusa en oliebedrijven viel er ook dit jaar weer veel te genieten op cultureel gebied. Artisten van wereldnaam traden hier op, waarbij het optreden van Marion Anderson en Charles Laughton ongetwijfeld tot de hoogtepunten behoorde. De Kunstkring werd onderafdeling van het Cultureel Centrum en wist met de zeer bescheiden middelen die haar ten dienste staan wonderen te verrichten en de belangstelling van een vrij talrijk publiek gaande te houden.

De Arubaanse Muziekschool beleefde een periode van grote bloei en uitbreiding.

De Filmliga kreeg vaste voet en grote aanhang; de balletlessen gingen voort en het amateur toneelleven kwam onverwachts tot grote bloei. Nadat in het begin van het jaar nog een toneelvoorstelling moest worden afgelast, wegens gebrek aan belangstelling van de zijde van het publiek, trokken tegen het einde van het jaar drie toneelstukken telkens volle zalen. De Pova kwam met een klucht, een nieuwe toneelvereniging van amateurs, onder leiding van P. Wurtz met een thriller en het ervaren A.N.V.-toneel onder leiding van Jan Pauw leverde een opmerkelijke prestatie met een opvoering van het Amerikaanse toneelspel "Streetcar named desire".

Al met al bracht 1953, dat in Internationaal verband gezien een treurig jaar was, aan Aruba veel goeds. Het is waar, de havens lagen nog niet vol; het vliegveld werd nog niet intensief gebruikt, de hotelbouw is nog in een stadium van voorbereiding, maar het vertrouwen is teruggekeerd.

Aruba ziet in, dat de havens gevuld KUNNEN worden, als er voor gewerkt wordt, dat de opzet niet te groot was,maar dat voor de toekomst gebouwd is en zal worden. Met kleine lapmiddelen komt ons eiland er niet. Er moet met durf en fantasie worden gewerkt. Aruba kan niet blijven wachten, maar is bereid zelf de handen uit de mouwen te slaan en te zorgen voor een tweede welvaartsbron naast het oliebedrijf, zodat de groeiende bevolking hier in vrede zijn brood zal kunnen verdienen.

Dat was de les van 1953. Aruba is wakker geworden en zal tonen, dat het eigen peultjes kan doppen.

Sport

De sportwereld op Aruba bloeide. Het Wilhelminastadion kwam gereed en reeds werden belangrijke internationale tournooien in dit stadion gespeeld. De A.S.U. kwam tegen het einde van het jaar tot nieuw leven. Helaas lieten de sportbetrekkingen met Curaçao nog vaak te wensen over en zijn nog lang niet alle moeilijkheden opgelost. Gestreefd wordt naar een weg om alle sporten op de Antillen binnen een orgaan te bundelen, hetgeen zijn grote voordelen heeft voor internationale vertegenwoordigingen.

DE SCHOORSTENEN bleven, ondanks de pessimistische voorspellingen roken . . en het Lago-bedrijf, dat Aruba welvaart bracht, zal werk aan duizenden blijven verschaffen, zolang de voorwaarden op Aruba gunstig blijven voor de groot-industrie.

DE REGERINGSRAAD toonde dit jaar verheugend grote belangstelling voor Aruba. Verschillende malen kwam de Raad, die aan het einde van dit jaar drie Arubaanse leden telde, naar Aruba. Bovenstaande foto, waarop de Voorzitter, Mr. Dr. M. F. da Costa Gomez, en Landsministers J. Pauw, F. Eman, J. H. Sprockel, en Plantz werd gemaakt tijdens een bezoek aan het nieuwe Lago Hospitaal.

Internationaal was 1953 een somber jaar

1953 mocht dan voor Aruba een gelukkig jaar zijn, voor de wereld in zijn geheel was het een somber jaar, dat helaas geen ontspanning bracht, maar eerder een toespitsing van de moeilijkheden tussen Oost en West.

Het is waar, in Korea kwam het tot een bestand, maar de omstandigheden waaronder dit bestand gesloten werd en de traagheid bij de daarop volgende besprekingen over een vrede in dat deel van de wereld, zijn uitermate ongunstig en de kans, dat dit bestand uiteindelijk een ernstige tegenslag voor het Westen en een overwinning voor de communisten betekende, is groot.

Rusland wist in dit jaar ongetwijfeld zijn positie opnieuw te verstevigen. Na het overlijden van Stalin kwam het met een „vredes"-offensief, dat er op gericht was verwarring en verdeeldheid in het Westen te zaaien. De eerste resultaten voor Moskou blijven bemoedigend. Inplaats van samenwerking tussen Amerika en Engeland, is er sprake van een verder uiteendrijven. En West-Europa kwam in verwarring door het Rode vredesaanbod en de kansen op het sluiten van een offectiever Westeuropees verdedigingsverdrag zijn aanzienlijk verminderd.

Het afsluiten van het jaar met de conferentie op Bermuda is het beste bewijs van de wijfelmoedigheid van het Westen. Besloten is het nog maar weer eens met Rusland te proberen, ondanks het feit, dat de laatste jaren geen enkel overleg met Rusland tot enig ander resultaat leidde dan tot verdere afbrokkeling van de samenwerking der Westelijke landen.

De nood is hoog en het gevaar groot. Het is voor de gehele wereldbevolking van harte te hopen, dat 1954 oplossing zal brengen voor de problemen waarmee de wereld in 1953 tevergeefs worstelde.

Kerstnummer 1953

is een speciale uitgave van De Arubaanse Courant, een dagblad, dat op Aruba, Ned. Antillen, wordt uitgegeven en op 1 Januari 1954 de dertiende jaargang ingaat. — Uitgeefster: De Arubaanse Courant N.V. — Hoofdredacteur: G. Schagen. — Drukkerij: Aruba Drukkerij.

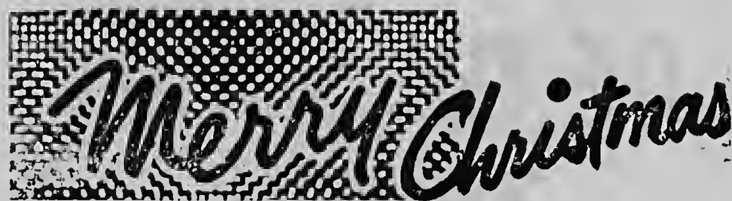
Directie, redactie en drukkerijpersoneel hopen van harte, dat deze uitgave, welke gedrukt werd op een moderne Heidelberg Cylinder pers, iets mag bijdragen tot het verhogen van de Kerststemming in de vele gezinnen, waar de Arubaanse Courant dagelijks wordt bezorgd.

Zij allen wensen de lezers een vrolijk Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar.

TROPICAL BOTTLING

COMPANY OF ARUBA N.V.

HAPPY NEW YEAR

WISHES YOU

C. H. F. VAN DAM

ADMINISTRATIE EN BELASTINGADVIEZEN

GIFT SHOP

San Nicolas Telefoon 5374

Kerstplaten
Engelse Koren
en Orgelopnamen
op L.P.

OOK IN HET NIEUWE JAAR

TOT STRAKS

IN

TROCADERO

Ramoediet

JUWELIER

HEEFT
DE MOOISTE

KERST-
GESCHENKEN

Oranjestad — San Nicolas

Tamanaco geen eigendom van I.H.C.

Het Tamanaco Hotel in Caracas is niet het eigendom van de International Hotels Corporation, welke onderneming het hotel bouwde en exploiteert. Het hotel is het eigendom van een Venezolaanse onderneming, waarvan de bekende zakenman uit Venezuela, de heer Gustave San Roman, de bouwer van de Urbanizacion Las Mercedes, directeur is. De bouwkosten van het hotel bedragen ruim 25 millioen Bolivares, welk bedrag voor 60 % werd gefourneerd door het Venezolaanse Ministerie van Handel. De Export-Import Bank in Washington heeft ongeveer 7 millioen Bolivar in het hotel belegd en de resterende vier millioen werden bijeen gebracht door particulieren, allen Venezolanen van nationaliteit.

Het hotel heeft vijf liften, die alle zijn uitgerust met telefoon en een snelheid hebben van 700 voet per minuut. De wasserij heeft speciale kokers naar alle verdiepingen, waarin men het wasgoed zonder meer kan deponeren. Het hotel heeft ook een eigen laboratorium om de zuiverheid van het water en van levensmiddelen voortdurend te controleren.

Alle deuren, die van en naar de keuken en eetzalen leiden, worden „bestuurd" door een electrisch oog, dat de deur opent als een kellner komt aanlopen en deze weer achter hem sluit. Er werden een beauty salon en een kapperszaak in het hotel ingericht. Het hotel heeft ook een eigen drukkerij. Wanneer het hotel in vol bedrijf is, zal er achthonderd man personeel werkzaam zijn.

Wist U....

......dat de officiële titel van Paus Pius de twaalfde (Eugeni Pacelli) luidt: Plaatsbekleder van Jezus Christus, Opvolger van St. Petrus, Prins der Apostelen, Opperpriester van de gehele Kerk, Patriarch van het Westen, Primaat van Italië, Aartsbisschop en Metropolitaan van de Romeinse Kerkprovincie, Bisschop van Rome, Souverein van de tijdelijke bezittingen van de Heilige Roomse Kerk, Souverein van Vaticaanstad?

Paus Pius XII werd geboren te Rome op 2 Maart 1876, de tweede zoon van Filippo en Virginia Graziezi Pacelli.

Priester gewijd in 1899.

Tot Bisschop geconsacreerd 23 April 1917, tot Kardinaal gecreëerd in 1929 en in 1930 tot Kardinaal-Staatssecretaris benoemd.

Verkozen tot Paus van Rome 2 Maart 1939, gekroond op 10 Maart 1939.

MEDAILLONKUNST

geconfisceerd. Sindsdien moesten de geïnterneerden arbeid verrichten buiten het kamp van 6 tot 18 uur.

In Aruba, jaren later, herleefde bij Bartels de zucht tot dit werk. Maar met wel hout? Lang experimenteerde hij met diverse inheemse houtsoorten, totdat de Heer Rijken van D.O.W. hem eens een stukje Bonairiaans hout ten geschenke gaf. Dit bleek zeer geschikt te zijn voor zijn doel. De nodige werktuigen zijn nergens te krijgen... dus die werden geleidelijk gemaakt en het werk begon.

Enkele der eerste stukken waren te bezien op de tentoonstelling van Arubaanse Huisvlijt. En wie wist toen wat Bonairehout was? Bijna niemand kende de naam, om niet eens te spreken van de boom.

Voor dit verfijnde kunstwerk, waarbij de vluchtige en zelfs ephemere wezenstrekken van het gelaat worden vastgelegd, is zeer hard hout nodig. Het moet ook bijzonder fijn van nerf zijn en egaal van kleur. Met oneindig geduld worden de trekken gesneden in het gezicht; een schier illusionaire glimlach, een olijke oogopslag van een guitig kindergezichtje of het gefronste voorhoofd van iemand die diep nadenkt, een kam in het haar, alles kan en wordt uitgebeeld. En dat alles wordt verwerkt in de vreemde parabool-projectie van enkel de breedte van het gezicht in het relief. Anderzijds is de diepteprojectie normaal rekenkundig. Zo is bijvoorbeeld de doorsnede van het medaillon, dus de diepte van het gezicht een derde van de ware grootte, maar de breedte, weergegeven in de dikte van het medaillon, is slechts een achtste van de ware maat, waarbij de in rangorde een andere verhouding hebdelen van het aangezicht onderling weer ben, zo zal de neus bijvoorbeeld een zesde en het oor een vijftiende van de ware breedte zijn.

Deze kunst is oud, heel oud, maar zij wordt feitelijk nergens meer beoefend, behalve in Italië, waar men camera maakt onder een vergrootglas. De reden is, dat er teveel tijd in gaat zitten, soms wel 50 uur. Dus alleen zij die zoiets maken in hun vrije tijd uit liefhebberij kunn endeze prachtige portretten zo vol stil leven maken tegen een vergoeding die de gewone man zich kan veroorloven. Die gelukkige omstandigheid bestaat hier. Toch zal het niet mogelijk zijn, dat veel mensen van deze unieke gelegenheid gebruik zullen maken. Het materiaal is beperkt en ook de vrije tijd van iedere werker.

(Vervolg op pag. 30)

(Vervolg van pag. 29)

MEDAILLONKUNST

Het despotisme van de Jappen is aanleiding geweest, dat Bartels zijn gave op dit gebied ontdekt heeft. Vraag hem hoe hij het precies doet, hoe hij een trek, een sprekende gelijkenis, snijdt, naar een foto of het levende model, dat niet eens stil behoeft te zitten... hij weet het niet precies. Dit is ook niet zo belangrijk; wat telt, is de roerende schoonheid van zijn bijna unieke kunst.

Kuifje werd populair

Van de firma Frans Pessers ontvingen wij een serie pas verschenen Casterman's kinderboeken, waarvan de meest bekende wel die over KUIFJE zijn. Het nieuwste Kuifje-album heet: „Raket naar de Maan."

Het moet het spannendste avontuur zijn dat Kuifje, Bobbie, Kapitein Haddock, detectives Janssen en Janssens tot op heden beleefden. Vanuit Syldavië geraken ze per „Atom-Raket" op...... de maan. De tienduizenden vrienden van deze wereldberoemde en onverschrokken helden zullen natuurlijk hun collectie met dit album willen aanvullen.

Laat ons de ouders nog eens het oordeel van een bekend paedagoog over deze albums onder hun aandacht brengen:

„Inderdaad een prachtige serie boeken voor kinderen. Het zijn kinderlijk blijmoedige en tegelijk spannende verhalen, waarin trouw en moed triomferen. De tekeningen zijn alleraardigst, vol oorspronkelijke fantasie en humor...... Wat een kansen ook om de kinderen te leren „kijken". Dat is andere kost dan het gewone naargeestige beeldromannetje geeft......"

(Prof. Dr. Nic. Perquin)

Het overweldigend succes van deze boeken, waarvan reeds drie millioen exemplaren verkocht werden en die nu reeds in vijf talen verschijnen (behalve nog de publicaties in weekbladen in Japan en Brazilië) getuigt wel van de goede smaak der jeugd in vele landen. „Raket naar de Maan" bevat ruim 700 prenten in vierkleurendruk.

DICKENS

(Vervolg van pag. 18)

Behalve een kerk is er nog iets anders, dat men in geen enkel Dickens Kerstverhaal tegen komt, en dat is de Kerstboom... Dat is echter zeer verklaarbaar. De Kerstboom is on-Engels. De eerste Hannoverse Koning, George I, die geen woord Engels sprak, poogde hem in te voeren en deze pogingen werden door zijn opvolgers onvermoeibaar voortgezet. De Koningen uit Hannover waren bijna zonder uitzondering allen zeer impopulair en hun Kerstbomen evenaarden hen daarin... Honderd jaar na de overkomst van eerste Hannoveriaan kon Dickens nog de Kerstboom volkomen negeren.

Aanvankelijk hadden alleen diegenen, die afhingen van de gunsten van het Hof de Kerstboom tot het middelpunt van de Kerstviering gemaakt; later hadden ook zij, die graag voor „fashionable" doorgingen, zich gewaagd aan dit eigenaardig product van een uitheemse flora, maar zelfs de toenemende verduitsing gedurende de lange regering van Koningin Victoria heeft nooit ten gevolge gehad dat de Britse volksmassa enige sentimentele liefde voor de Kerstboom opvatte.

Dickens, niet Koning George I, is de wetgever van de Engelse Kerstviering geworden en gebleven.

Terwijl nu Dickens het Kerstfeest vooral wilde maken tot een feest van naastenliefde en weldadigheid, lag het tevens geheel in zijn aard het te vermaaltijden. Dat de „Seven Poor Travel-

Het hoofdbestanddeel van de Kerstmaaltijd is de kalkoen, maar niets vleselijks is het Engelse Kerstmaal vreemd. Het wordt besloten door de Kerstpudding, een compendium van krenten en rozijnen, waarvan de uitwerking op de maag niet altijd even gunstig is, als de uitwerking op de ziel. Aangezien Kerstmis steeds te boek gestaan heeft als een „huiselijk" feest, is dat in de loop dezer eeuw door steeds meer mensen buitenshuis gevierd. De grote Londense restaurants richten speciale Kerstdiners aan tegen vaste, vrij hoge prijzen, waarin cartonnen neuzen, papieren mutsen en andere attributen van ongodsdienstige

lers" in de Kerstnacht te Rochester onthaald werden op een Lucullusmaal, was voor hem belangrijker dan dat zij gedurende de rest van het jaar waarschijnlijk zo goed als niets te eten hadden. Dit is natuurlijk het zwakke punt van heel de Dickensiaanse Kerstviering, zoals deze in Engeland is ingeworteld. De smultraxitie van Kerstmis is echter al vele eeuwen ouder dan Dickens, die op dit punt eigenlijk niets nieuws proclameerde behalve de voor zijn tijd revolutionnaire stelling, dat een arm mens op Kerstmis hetzelfde zedelijke recht heeft zich een hopeloos bedorven maag te eten als zijn rijkere mede-Christen. Ofschoon de Engelsen matiger zijn in spijs dan de meeste andere volkeren, waren zij in de Middeleeuwen al berucht wegens de geweldige hoeveelheden voedsel, die zij op Kerstmis verslonden.

(Vervolg op pag. 37)

(Vervolg van pag. 19)

teiten, welke hij in Amerika gewend is."

Byron H. Calhoun, de directeur van de I.H.C., wiens taak het is, toe te zien op de juiste manier van leiden van de hotels, zei het zo:„ Buitenlandse hotels zullen in de komende jaren hun dollars moeten trekken uit de grote Amerikaanse groep van middenstanders. Daartoe behoren bijvoorbeeld de geschoolde arbeider, die in enkele jaren tijd zijn loon zag oplopen van $ 5000 tot$ 10.000. Zijn betaalde vacanties duren per jaar twee à drie weken. Hij kan in één dag naar Zuid-Amerika vliegen. Het is het type reiziger," aldus de heer Calhoun, „dat gewend geraakt is aan warm en koud stromend water, aan koud water dat werkelijk koud is, aan electrische schakelaars die werken, en een telefoonverbinding, die goed bediend wordt. Mechanische diensten moeten perfect werken. Daar zal hij meer op letten dan op met de hand bewerkt meubilair of een kristallen kandelaar. Hij zal zijn hotelrekening accepteren, niet op basis van de grootte van het bedrag dat hem berekend wordt, maar op basis van het comfort dat hem voor zijn geld geboden werd. Hij zal goede service eisen, maar niet te veel formaliteiten. Omdat zijn bagage beperkt is in verband met de luchtreis, heeft hij behoefte aan een snelle en betrouwbare wasserij. Men behoeft in modnere hotels geen ruimte meer te reserveren voor kofferkasten, omdat de bagage in de toekomst steeds kleiner zal worden.

De luxe reiziger, die vroeger $ 1600.- betaalde voor scheepspassage en dan een staf van bedienden verwachtte, is langzamerhand te dun gezaaid om er ernstige aandacht aan te besteden. De belastinginspecteurs in Amerika hebben er voor gezorgd, dat er van dit soort luxe mensen niet veel meer over zijn.

Nu het transport sneller en goedkoper wordt, kan Zuid-Amerika wel een driemaal zo grote stroom touristen verwachten, als er voor de oorlog naar het Zuiden kwamen. Sommige Amerikaanse experts verwachten, dat in de komende twee jaar de Amerikaanse touristenindustrie niet minder dan $ 2.000.000.000 in het buitenland zal spenderen.

Dollars, die overal welkom zijn, omdat men er op zijn beurt weer Amerikaanse goederen mee kan kopen.

ALS JE VERLIEFD BENT

(Vervolg van pag. 16)

trouwd, maar een mens moest vooruit denken. En als Essie eerder dood zou gaan dan hij, dan zou hij het niet kunnen verdragen als ze geen grootse begrafenis zou hebben. En Essie zou het evenmin kunnen verdragen, dat hij niet in alle pracht en praal naar zijn laatste rustplaats zou worden geleid, als hij eerder ging dan zij. Nee, het was heel ernstig gemeend van haar.

„Luister," zei hij weer. „Andere jaren geef jij handenvol geld uit met Kerstmis. Dit jaar neem ik de leiding in handen. De kinderen krijgen wat. Wollen wanten en mutsen. Wij geven elkaar niets. We zijn volwassen en verstandig. En als ik elke dag m'n eten mee naar kantoor neem, spaar ik tien dollar. Dat is 'n heleboel geld en daar kun je 'n groot feest van vieren. Ik koop de boel en ik doe 't met overleg. Elke keer 'n klein dingetje voor de kinderen."

„En...... en 't Kerstmaal?" vroeg Essie zwakjes.

„Dat komt voor jouw rekening," zei hij flink. „Ik spaar tien dollar en jij probeert wat op 't huishouden uit te zuinigen."

Essie keek hem hulpeloos aan. Als hij zijn eten wilde meenemen naar kantoor, moest ze extra uitgaven doen bij de kruidenier. En bij de slager.

Tims gezicht werd donker.

„Je vindt het een slecht idee!" riep hij kwaad. „Je was liever met een rijke man getrouwd. Je vindt dat je niet past bij een arm man als ik. Je koopt liever een electrische trein en poppen met onwijze zijën kleren. Ik werk de hele dag als een paard om mijn vrouw en kinderen een dak boven 't hoofd te geven; ik lig des nachts wakker van de zorgen. En jij hebt spijt dat je met me getrouwd bent. Maar heb ik je soms gedwongen? Heb ik ooit gezegd, dat ik een rijkaard was? Waarom beklaag je je nu, nu 't te laat is? Zeg toch eens wat!!"

Essie zuchtte diep.

„Ik dacht er alleen maar aan, hoe ik aan een Kerstcadeautje voor jou kon komen," zei ze.

„Ik wil geen Kerstcadeautje. En jij krijgt ook niks. We hebben in de afgelopen jaren teveel geld verbrast aan onze cadeautjes. 't Eerste jaar gaf jij me een gouden horloge en ik jou dat groenfluwelen kimono-ding. Je draagt 't nooit. Je vindt 't zeker niet mooi genoeg. Of niet practisch genoeg. Enfin, 't kan me niet schelen, maar dit jaar valt er geen geld te verkwisten, of je zult 't eerst moeten stelen!" En hiermee schreed hij de kamer uit en naar bed.

Essie huilde een beetje, maar eigenlijk alleen maar, omdat ze moe was. 't Had de hele dag gestormd en de kinderen hadden niet buiten kunnen spelen. Ze maasde Tims sokken af en was toen meteen klaar met huilen. Ze ging naar de slaapkamer en kleedde zich in het donker uit. Tim sliep al, maar hij werd altijd wakker, als ze in bed kroop, hoe zachtjes ze het ook deed.

„Wat is er, Essie?" mompelde hij meewarig. „Je bent toch wel in orde?"

„Ja schat," fluisterde ze. „Word maar niet wakker."

Hij strekte zijn arm uit, ze legde haar hoofd in zijn schouderholte en ze sliepen vreedzaam in.

Op twaalf December was Tim heel laat thuis. De kinderen lagen al in bed en toen hij de kamer binnenstapte, bleef hij verbluft staan. De tafel stond gedekt met al het fijne porselein en zilver en er naast zat Essie, in de groenfluwelen kimono en ze droeg twee witte plastic knipjes in haar zwarte haar. „Ha, Timmy!" zei ze, verrukt naar hem opkijkend.

Hij staarde terug. Ze was het mooiste meisje dat hij ooit gezien had, een koningin in dat glanzende fluweel. En die haarknipjes leken sneeuwvlokken, neergedaald op al dat diepe zwart.

Hij legde zijn pakjes neer, greep haar handen en trok haar tegen zich aan.

„Essie," zei hij ontroerd, „jij bent de mooiste vrouw die er bestaat. Ik ben geen goeie man voor je. Ik kan je niet geven, wat je toekomt. Ik praat tegen je op een manier die verschrikkelijk is en je zegt er niets van. Waarom loop je toch niet weg? Waarom blijf je toch nog bij me?"

Essie trok hem aan zijn haar.

„Ik wou mooi voor je zijn vanavond," zei ze. „Ik kan mijn housecoat niet dragen, als ik vaten was of cake bak, zie je."

„Je hoorde altijd in fluweel te gaan!" verklaarde Tim vurig. „Altijd!"

Ze aten bij kaarslicht en daarna liet hij haar zien wat hij gekocht had: een blauwe jumper voor Sharon en een rode voor Doody, en een boek met poppetjes die uitgeknipt moesten worden, en een kleine brandweerauto.

„Maar je mag het allemaal weer ruilen, als je 't nodig vindt," zei hij nederig. „Ik zal de rest van 't spaargeld aan jou geven, Essie. Ik begrijp niet, waarom ik zo obstinaat kon zijn over die cadeautjes."

„Maar we ruilen niets, ik vind alles prachtig!" riep Essie in vervoering. „Ik zal wat leuks borduren op die jumpers en dat is dan mijn aandeel. En dan doe ik morgen de ronde in de straat en ik neem bestellingen op voor koekjes in Kerstverpakking. Je weet dat ik goed kan bakken. En misschien krijg jij wel weer een gratificatie......"

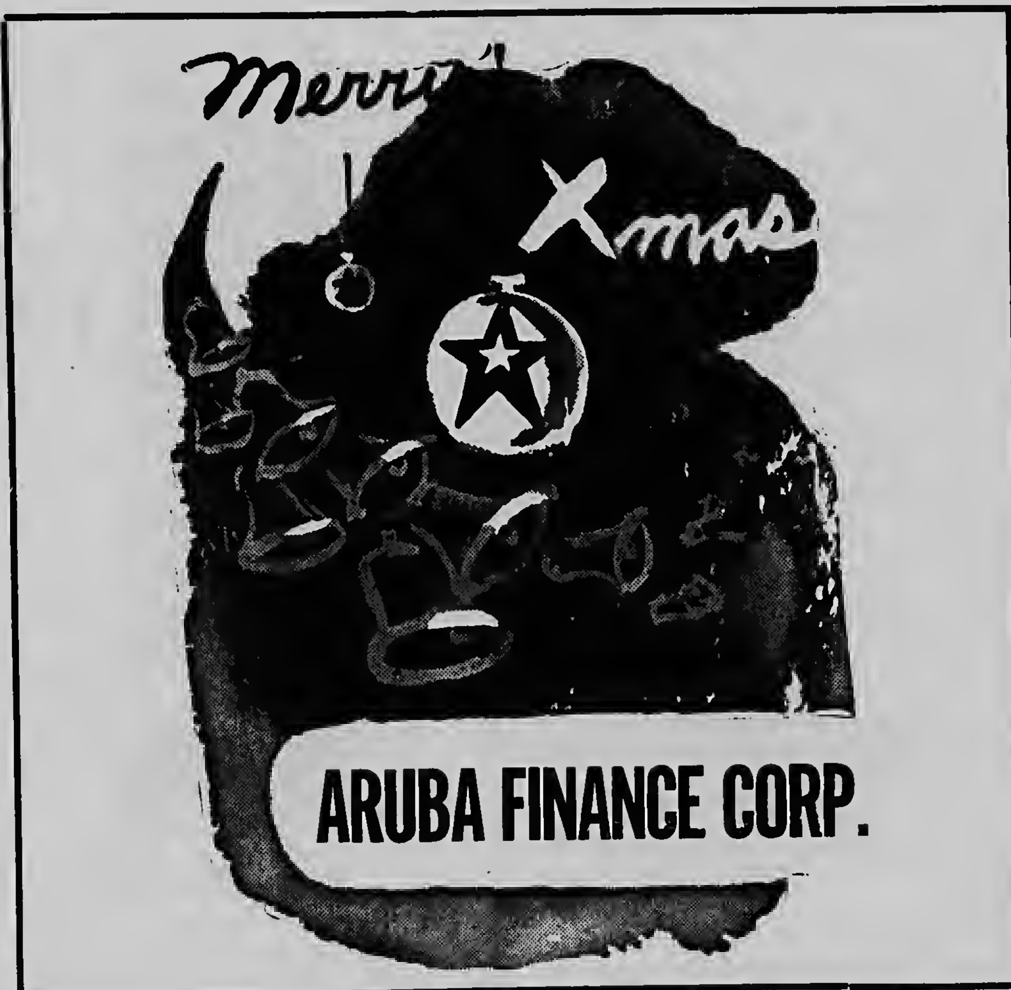
„Sst," zei hij. „Daar kunnen we nooit op rekenen. En je mag je niet te veel in-

(Vervolg op pag. 38)

HEILIG MEER VAN AFRIKA

(Vervolg van pag. 13)

al spoedig na het vertrek uit Kaapstad, een lunch aan, die ge kunt samenstellen uit een spijskaart met zeven gangen. En voor vier gulden eet ge des avonds een diner met negen gangen (kreeft, wijn en sigaar inbegrepen) dat, naar Europese begrippen, minstens drie tientjes zou moeten kosten. In smetteloze uniformen geklede kellners en stewards lezen u de wensen van het gezicht, zij stoppen u een kussen in de rug en zij wekken u 's morgens uit uw verende bed met een kop thee. Kortom in deze air-conditioned trein maakt men het u binnen een paar uur voelbaar-duidelijk, dat ge met vacantie zijt en dat het leven goed is!

PRACHTIG LAND

Reeds na een uur begint de trein te klimmen tegen de hellingen der eerste bergreeksen. Bij Wellington staat goudgeel koren tegen de bergen te rijpen in de zon. Over de heuvels spelen de zon en de wolken een wonderlijk spel van licht en schaduw, er zijn plekken in het panorama, die alle kleuren tonen van grijs tot paars. We rijden langs steile rotswanden en passeren van tijd tot tijd kleine riviertjes, vol helderwitte keien. Hier en daar is het uitzicht over de valleien groots en wijd, de witte boerderijen, die eenzaam in de stille ruimte liggen, zijn overal omzoomd met het felle rood der kafferbomen en het brandende paars der jacaranda's. Op een hangbrug staan kleurlingmeisjes, zó gracieus, dat zij zouden kunnen dienen als model voor een Afrikaanse Venus. Zij wuiven naar de trein en lachen hun witte tanden bloot.

HEX-RIVIER-PAS

LAAT in de middag nadert ons rijdende luxe hotel de Hex-rivier-pas. We stoppen in Wolseley, vlak voor het roodgeschilderde café van de heer Izaak Katzenellenbogen dat grenst aan een uit natuursteen opgetrokken kerkje. En dat kerkje is zó onwerkelijk mooi en lieflijk, als het alleen maar voorkomt in een duurder soort sprookjesboeken.

Langzaam trekt de trein, die thans zowel vóór als achter een zware locomotief heeft, het bergmassief binnen. We kronkelen langs ravijnen, we slingeren langs rotsige plekken, we rijden over heldere beekjes. De lucht wordt

(Vervolg op pag. 35)

NOCHI SANTU

Ora mi tabatin cincu anja di edad, un verdriet masha grandi a pasa mi. Mi n' por corda cu nunca m'a haja un verdriet mas grandi. Ta morto di mi wela. Te na e dia ei el a sinta tur dia bai riba sofa, conta cuenta.

Mi n' por corda nada otro sino mi wela sinta conta cuenta ketu bay foi mainta te anochi, i nos, muchanan, ta sinta ketu-ketu ta scuché. Esta un bida dushi; ni un mucha ta biba mas contenu cu nos.

Mi ta corda masha poco otro cos di mi wela. E tabatin bunita cabei, blancu-blancu; e tabata lombé i den su man tabata semper un mea pa brei. Mi ta corda tambe, ora e cuenta a caba, e ta pone su man riba mi cabes, bisa mi: I tur esei a sosode di berde mes, manera bo ta mira mi sintá aki i mi ta mira bo sintá mi dilanti. Tin bes e sa canta cantica, ma no tur ora.

Un di e canticanan ta trata riba un conde y un hereida, mitar muhé, mitar piscá. Su refran tabata: "Bientu ta supla friu riba laman". Anto mi ta corda un oracion chikitu, cu el a sinja mi, un oracion na vers. Di tur cos cu el a conta mi, masha poco a pega den mi memoria. Tin un so cu mi conoce ainda asina bon, cu te awor mi mes por conté. Ta un cuenta di Nacementu di Hesus. T'esei ta casi tur cos cu mi ta corda bon di mi wela. Su baymentu a haci masha falta. Mi ta corda e mainta cu sofa ta para bashí aja, y mi no por a comprende, com dia lo jega na su fin. Mi ta corda bon ainda. Esei sí mi no ta lubida nunca.

Awe net ta haci cuarenta anja i awor mi ta skirbi e cuenta di Nacementu di Hesus cu mi wela sa conta nos.

— Tabata un dia di Pascu di Nacementu. Tur hende a bay misa, fuera mi wela cu mi. Mi ke cu ta nos so tabata na

(Continuacion pag. 38)

HEILIG MEER

(Vervolg van pag. 34)

ijl, het geluid van de locomotieven wordt zachter en zachter. Met een slakkengang van vijf kilometer per uur trekken we door een landschap, dat afwisselend zó lieflijk is, dat men tevergeefs zoekt naar woorden die het zullen beschrijven. Het is, alsof wij zweven. Zelfs de thee in mijn kopje staat roerloos stil. En overal zijn de dennen en de vreemde cactussen in de rotsen en overal bloeien de bloemen, rood, paars, wit en blauw.

LANGZAAM komt de avond nader. We zijn 2500 meter boven de zeespiegel en we rijden de wijde, wijde stilte van de Karoo binnen. Hier is het wel één der droogste gebieden van de Unie van Zuid-Afrika, hier groeien over een oppervlakte die vele malen groter is dan Nederland, slechts kleine struikjes, die het voedsel vormen van de millioenen schapen, die er grazen. Iedere boerenplaats is hier zo groot als een provincie. Men rijdt mijlen en mijlen in de schemer zonder enig menselijk of dierlijk leven te zien. De mierenhopen, die

(Vervolg op pag. 36)

NAAR HET HEILIGE MEER VAN AFRIKA

(Vervolg van pag. 34)

vrijwel zonder uitzondering omstreeks een meter hoog zijn, geven de vlakte het aanzien van een maanlandschap uit de Franse editie van Jules Vernes beroemde fantasie. Maar plotseling — honderd kilometer van de diehtstbijzijnde boerderij — zie ik een schippershondje draven met de tong uit z'n bek. En ik zie nog juist hoe hij, ernstig en nadenkend, stopt bij een eenzame, hoge zonnebloem. Een zonnebloem en een schippershond in een land zonder bomen! Nouja, wat wil men?

Ik sluit de luiken, zet mijn schoenen op de gang en laat mij in slaap wiegen op het monotoon geruis van de wielen.

De Vale Rivier

Des morgens om kwart over zeven, juist als ik me sta te scheren boven de wasbak (met koud en warm water), denderen we over de brug, die de oevers van de Vaalrivier verbindt. Diep beneden me kolkt het water langs de enorme rotsblokken — en ineens besef ik, waarom de Voortrekkers deze stroom de Vaalrivier hebben genoemd. Het water, dat zich naar de Oceaan haast, is vaal van kleur, min of meer als een kop zéér slappe chocolademelk.

Langs de grens van de Oranje-Vrijstaat kruipen we naar het Noordoosten, over de grond, die gedrenkt is met bloed van Boer en Brit en Bantoe. Iedere vierkante meter is hier historische bodem.

Het land is zo vlak en ruim, dat men onwillekeurig het gevoel krijgt te rijden door tienduizend aan elkaar geplakte Noordoostpolders. Hier en daar ziet men schapen, nergens ziet men mensen. Hier heersen slechts de wijdheid en de stilte. Ik zie een paar valken en een vogel, die fèlrode vleugels heeft en een zwarte staart. En plotseling schieten er tien of twaalf wezels, de staarten angstig omhoog geheven, het veld in.

Ergens stuurt een kaffer een ploeg door het land. En die ploeg wordt getrokken door veertien ossen. Veertien ossen en een zwarte man en dan weer veertig kilometer oneindigheid.

Vier-en-twintig uren na mijn vertrek uit Kaapstad zie ik in de verte de mijnhopen van Johannesburg — de Gouden Stad — schitteren in de zon. En twee uur later stap ik uit het station van Pretoria en neem mijn hoed af voor het standbeeld van Paul Kruger. Hij staat daar, met zijn hoge hoed en zijn geklede jas, omgeven door stenen Boerengeneraals. Hij staat daar in het hart van „die ou Transvaal, daar waar my Sarie woon......"

DE ZIEL
DER ENGELSE KERSTVIERING

Dickens drukt zijn „sneeuw"-stempel op grauwe Kerstdagen

(Vervolg van pag. 31)
extase, benevens enige uren dansen, inbegrepen zijn.

In de badplaatsen, vooral aan de Zuidkust worden vele hotels voor de tijd van veertien dagen of drie weken heropend. De Directies bekostigen en organiseren de Kerstvreugde en alle gasten verkeren met elkaar als een groot en min of meer gelukkig gezin.

Tienduizenden brengen Kerstmis buiten hun woonplaats door. Maar tevens zijn de steden drukker dan ooit, want de Country Cousins gaan Kerstmis vieren bij de familie te Londen of Liverpool, of waar zij familie mogen hebben.

De Public Schools hebben vacantie, die tot het eind van Januari doorduren en de leerlingen aan de huiselijke haard teruggekeerd, worden onthaald gelijk in geen andere tijd van het jaar. De Kerstpantomines (die in het geheel geen Pantomines zijn) trekken middag en avond duizenden mensen. Alle openbare vermakelijkheden zijn in volle en zelfs in meestal zelfs overvolle gang. Het Kruisvaardersvuur vlamt niet zo hoog op, als in zijn Kerstverhalen en romans, maar de gloed is toch nimmer gedoofd.

De edele traditie is in vele opzichten een banale conventie geworden en de hartelijke naastenliefde uit zich vaak in het plichtmatig afwerken van lange rijen geschenken aan ooms, tantes, neven, nichten, vrienden en kennissen, dien men nu eenmaal niet mag overslaan en aan wie men gedurende de rest van het jaar niet en zeker niet in een geest van bijzondere Christelijke naastenliefde denkt.

De Kerstkaart, gedrukt en gekleurd kan kant en klaar met wensen in proza of poëzie gekocht worden en zij wordt gekocht bij millioenen en maakt het gemakkelijk en goedkoop uittingen van liefde per post in alle richtingen te verspreiden. Maar is tenslotte niet de sluier, de bezegeling van de zegepraal van het enthousiasme? Het was met geestdrift, dat Dickens het Kerstfeest de ziel der naastenliefde gaf en zelfs door de toezending van een lelijke kaart aan iemand, die wij „nu eenmaal niet mogen overslaan", staan wij dichter dan wij zelf vermoeden, bij het mooie ideaal van Kerstmis.

NOCHI SANTU

(Continuacion di pag. 35)

cas; un ta muchu bieu, e otro muchu jong pa sali cu e otronan. A duel nos tur dos masha. Nos tambe tabatin gana di mira misa di anochi cu tur su belanan. Ma ora nos ta sinta aja nos so, gran a cuminza conta: Tabatin un homber, el a bisa, cu a sali den scuridad di anochi pa fia poco candela. Foi un cas el a bay na otro, bati porta. Ay, amigunan, el a bisa, juda mi. Mi senjora a caba di duna lus i mi mester cende un candela pa mi keinta e jiu cu su mama. — Ma ja tabata laat den anochi caba i tur hende a bay drumi. Ningun hende no a responde nada. E homber a sigi camna. Porfin el a mira hopi leu lus di un candela. Ora el a bay mas acerca el a ripara cu e candela tabata afó den cunucu, no den un cas. Un cantidad di carné blancu ta drumi rond di dje i un wardador bieu ta sinta waak nan.

Ora e homber cu kier a fia candela a jega te na e carnénan, el a mira cu tres cachó grandi ta drumi na pia dje wardador. Ora nan e tende e homber bini, tur tres a bula lanta, habri nan boca, munstra nan diente, manera nan kier a grita, ma ni un solo sonido a sali foi nan boca. Nan lana a lanta para riba nan lomba i el a mira nan diente lombra den lus di candela i nan a bula cay riba dje. El a sinti cu un kier a morde su pia un otro su man i di tres a bula na su garganta. Ma nada malu no a pasa. Ta manera nan diente no ta obedece na nan i e homber no a sinti ningun dolor.

Awor e kier a bay mas aleu p'e haja su candela. Ma carnénan ta drumi asina pega cu otro cu no tabatin caminda pa bay candela I ningun bestia la lanta ni ta hala un banda; nan no ta muf mes. El a bula riba lomba dje bestianan, camna bay te na candela. Te aki m'a larga mi wela conta, ma awor mi no por a larga di puntré: Pakico ni un dje carnénan a lanta, gran? Esei si lo bo tende aworo, mi wela di, anto el a sigi conta: Ora e homber a jega te na candela, e wardador a hiza su cara. E tabata un homber bieu, mal beis, nada ci carinjo pa ningun hende. I ora el a mira e stranjero bini, el a cohe su baton, tiré. Manera un flecha el a bula pa mata e homber, ma e no a mishi cune; el a hala un banda cay leu den mondi.

Atrobe mi mester a puntra mi wela un cos: Gran, pakico e baton no kier a mata e homber? Mi wela no a pone tino mes, el a sig conta:

Awor e homber a jega cerca e wardador di bestia; e di cune: Amigu, juda mi; fia mi poco candela. Mi senjora a caba di duna lus i mi mester cende un candela pa mi keinta e jiu cu su mama.

E wardador tabatin gana di bisa: nó! Ma ora el a mira cu su cachónan no a mordé, cu su carnénan no a core bay pe i cu su baton no kier a maté, el a hanja un spantu i e no tabatin curashi mas pa nenga.

— Tuma cuantu cu bo tin mester, el a bisa. Ma candela tabata cerca di paga; no tabatin ni un bónchi palu acerca ni nada pa carga candela aden. Ora e wardador a mira esei, el a bisa un biaha

(Continuacion pag. 40)

ALS JE VERLIEFD BENT

(Vervolg van pag. 33)

spannen met dat bakken. Ik wil 't niet hebben. Je bent er veel te mooi voor."

„Sst," zei ze. „We doen allebei wat we kunnen. En hoofdzaak is, dat we zo gelukkig zijn met elkaar."

„Essie," zei hij, opnieuw geroerd, „als ik je ooit vertel dat jij niet de prachtigste vrouw van de wereld bent, geloof me dan vooral niet."

Ze gingen weer eensgezind naar bed.

Op twintig December had Essie vijf dollars en vijftig centen bij elkaar als winst op de koekjes die ze had gebakken. Ze had een brandplek op de rug van haar hand en haar vingers deden pijn van het pakpapier en touw, maar ze was op haar kalme manier gelukkig.

Die avond vroeg ze Tim, met haar mee naar de winkels te gaan, om eens wat rond te kijken en wat prijzen te vragen, voor de aardigheid. Caroline Michaud, die een paar huizen verder woonde, wilde wel komen oppassen voor vijftig cent. Tim was hooggestemd. Hij wilde graag mee. En ze mocht alle prijzen vragen die ze wilde, al waren ze van de duurste bontjassen. Vragen kostte niets. Ze ging haar gang maar.

Essie dacht: „Hij weet dus, dat hij de gratificatie krijgt. En hij is van plan al dat geld voor mij te besteden. O lieve help, en hij heeft zelf zoveel nodig!"

Ze hadden een heerlijke avond. Ze kochten voor de kinderen wollen wanten en mutsjes en daarna keken ze naar luxe artikelen als dikke tapijtjes, dure schemerlampen, kostbare kamerjassen en wat dies meer zij. Het sneeuwde zachtjes en ze stonden als twee kinderen voor de verlichte etalages, met hun handen ineengeklemd in Tims wijde jaszak. Het was heerlijk en heerlijk.

't Is prettig als je met een Ier getrouwd bent. Als hij in jubelstemming is, lijkt de wereld een paradijs van licht en vreugde. En is hij in een neerslachtige bui... och, dan wacht je tot het weer voorbij is.

Op drie en twintig December was Tim in een moordenaarshumeur. Hij wilde niet eten. Hij zei niets tegen de kinderen. En toen Essie naar hem toekwam, zei hij: „Ga weg, wil je?" En om negen uur trok hij zonder boe of ba te zeggen zijn jas aan en verliet het huis. En Essie dacht ontdaan: „Nu gaat hij naar een kroeg. We hebben hem naar de kroeg gedreven. Hij heeft z'n gratificatie niet gekregen en nu gaat hij zijn verdriet verdrinken. Arme, arme Tim. Wat moet hij zich eenzaam voelen!"

Ze huilde wat. Ze borduurde op de wanten van Sharon een Mickey Mouse en op die van Doody een Donald Duck. En haar tranen vloeiden gestadig. En toen Tim terugkwam, zei hij nog altijd geen boe of ba of iets anders, maar ging regelrecht naar bed. En toen ze later naast hem in bed kroop, wist ze dat hij niet sliep, omdat hij niet wakker werd, als gewoonlijk. En ze wist ook, dat hij niet in een kroegje gezeten had. Maar het was een schrale troost.

Maar toen hij de volgende avond om acht uur thuis kwam, hoorde ze al aan zijn voetstap, dat hij weer in een jubelstemming was. Ze rende met kletsnatte handen naar de voordeur.

„O, Timmy! Waar ben je zo lang geweest, schat? De kinderen hebben hun kousen opgehangen voor de cadeautjes. Heb je gegeten? Alles staat nog warm in de oven."

Hij knuffelde haar zo hardhandig, dat ze geen adem meer kon halen. Toen zette hij haar neer en keek haar met hongerige blikken aan.

„Essie," zei hij met hese stem, „ik weet waarom je 't deed. Ik weet 't nou. Je wou een cadeautje voor me kopen. En nou heb ik iets gedaan waar je misschien kwaad om bent, maar ik kon niet anders. Ik moèst 't doen, Essie. Ik ben zo'n gekke vent en ik voelde me zo beroerd. En ik......"

Ze nam zijn hoed af en streelde zijn haar. Ze wist niet waar hij het over had en het kon haar niets schelen wat hij gedaan had, maar ze vroeg vol liefde: „En wat heb je dan gedaan, Tim?"

Hij greep naar een pak en trok er met zijn grote hand het touw af. Hij gooide het deksel van de doos op de grond en sloeg het vloeipapier open.

Daar lag een groenfluwelen housecoat. Niet zo'n heldergroene met glinsterend rode knopen als die andere. Deze was grijsgroen met een rode ceintuur. De schouders leken breed. Veel te breed voor Essie.

Essie staarde er met knipperende ogen naar. Toen staarde ze naar Tim.

„Is...... is die voor mij, Tim?" vroeg ze automatisch.

„Voor jou," zei hij met een knik. Zijn ogen waren vochtig en zijn stem klonk liefdevol en verheugd en ontroerd. „Hij is niet zo mooi als dat andere kimonoding, maar ik kon geen mooiere vinden, Essie. Misschien is hij 'n klein tikje te groot, maar je kunt er nog in groeien, lieveling. En 't zal een prachtig ding zijn als jij er in zit. Die andere was ook altijd prachtig als jij er in zat. Maar hij... hij zag er helemaal niet mooi uit, toen dat andere meisje 'm aanhad. Hij zag er voddig uit en... en net of hij heimwee had."

„O......! Tim...!"

„Ja... misschien dacht je dat ik 't nooit gemerkt zou hebben." Hij zuchtte even, omdat hij langzamerhand begon te ontspannen. „O Essie, toen ik gistermiddag naar die flat ging voor een bespreking en dat meisje verscheen aan de deur in jouw groenfluwelen kimonoding, toen wist ik dat je 't verkocht had om voor mij een Kerstcadeautje te kopen. Ik weet niet wat ik tegen haar gezegd heb. Ik weet niet hoe ik weer op kantoor ben gekomen. Ik voelde me zo beroerd. Jij betekende zoveel voor me in dat groenfluwelen ding, zie je. En...... gisteravond heb ik kilometers gelopen. Ik weet niet eens waarheen......"

„O, arme Timmy," fluisterde Essie vol afgrijzen. „Arme schat van een Timmy......"

Hij omhelsde haar warm.

„Maar vanavond kon ik tenminste iets voor je doen. En ik deed 't. Hoewel ik 't misschien niet had moeten doen. Zie je, ik kreeg de gratificatie, Essie. 't Was dit jaar vijf en twintig dollar! En...... en die heb ik helemaal uitgegeven aan... aan dat kimonoding, want ik wil dat je 't iedere Kerstochtend draagt, net als altijd......" Hier begaf hem zijn stem.

„Tim......"

„Nee, scheld me niet uit, Essie."

„Natuurlijk niet, schat. Maar weet je......"

„Volgend jaar, als ik een gratificatie krijg, mag jij 'm helemaal besteden. Je mag er mee doen wat je wilt. Je mag elke cent opmaken. Maar dit jaar, Essie......"

Ze duwde zijn handen weg, liep de kamer uit en kwam terug in haar eigen fluwelen housecoat, die lichtjes deed weerkaatsen in haar ogen. Tim staarde er even bête naar als zij naar de nieuwe aanwinst in de doos gestaard had.

„Ik had nooit kunnen denken, dat je 't zou merken, Tim," zei ze zachtjes. „Ik heb 'm niet verkocht, alleen maar even geleend. We kenden dat meisje geen van beiden. Ze gaf me een bestelling voor koekjes, en toen vertelde ze, dat ze zo graag een fuifje wou geven, maar geen geld had voor een nieuwe japon. En er kwam ook iemand van wie ze veel hield en ze was zo bang dat hij haar niet mooi genoeg zou vinden in haar eigen beste japon. Nou, en toen bood ik haar voor die ene avond mijn housecoat aan. Vanmorgen bracht ze 'm terug."

Al die tijd was Tim haar niet in de rede gevallen. Maar nu zei hij tot haar verrassing: „Droeg ze 'm op een fuif? Zo'n kimonoding?"

„Maar Timmy, ik heb je honderd keer

(Vervolg op pag. 46)

NOCHI SANTU . .

(Continuacion di pag. 39)

mas: Tuma cuantu cu bo tin mester — i e tabata contentu cu e homber no tabatin nada pa carga candela aden. Ma e homber a buk abao, saca carbon for di shinishi cu su man, pone nan den su mantel. Candela no a kima su man, ni su panja. El a carga nan manera ta pera of apel nan ta.

Ata mi trobe pa stop mi wela pa puntré: Ma gran, pakico candela no kier a kima e homber? — Awore, mi wela di, i el a sigi conta: Ora e wardador, cu tabata un homber tabahoso, a mira tur esei, el a keda stranjo. — Ta ki sorto di anochi esaki ta, cu cachónan no ta morde, carnénan no ta spanta, lansa no ta mata i candela no ta kima?

El a jama e stranjero bini bék, puntré: Ta com es anochi aki t'asina? Di com tur cos ta munstra misericordia?

E homer di cune: Mi n' por splica bo is bo mes no ta mira. — I e kier a bay pa cende candela tan pronto cu por pa su senjora i su jiu. Anto e wardador di carné a pensa den su mes: Mi no mester perdé foi mi bista te ora mi a comprende ta kico esaki ke meen. — El a lanta pa sigi e homber te ora el a jega na e lugar caminda e tabata biba. Awor e wardador ta ripara, cu e homber no tabatin cas mes pa biba aden, ma cu su senjora i su jiu ta drumi den un cueba den baranca blo-bashi. Anto e wardador a pensa cu e pober ninjo por a muri di frialdad den un spelonk asina, i aunke su curazon ta duru, el a hanjé conmoví i e kier a juda e ninjo. El a tuma su sacu foi su scouder, saca un cueru di carné foi dje, blancu-blancu i cu masha lana riba dje, duné na e stranjero, munstré cu e mester buta e ninjo aki riba. Mes momentu cu el a munstra misericordia, su wowo a habri i el a mira loke loke e no por a tende promé. El a mira e no nor a mira padilanti i el a tende rond di dje tur un krans di Angelnan chikitu cu hala di plata. I cada un di a canta cu bos haltu cu es anochi aki nan tabatin un harpa den su man i tur a canta cu bos haltu cu es anochi aki a nace e Redentor, cu lo bini pa salba mundu di poder di picá. Awor sí el a comprende, pakico tur cos tabata asina contentu, cu nan no kier a haci malu.

I no solamente rond di e wardador tabatin Angel, ma el a mira nan tur caminda. Nan tabata den cueba, i afó riba ceru i nan a bula na laria. El a mira nan camna, un sin-numero di nan, riba olanan camna, un sin-numero di nan, riba olanan, i ora nan a pasa, nan a keda para, mira e jiu. Legria tabatin masha tantu, cantamentu i tocamentu sin fin. I tur esei el a mira den anochi scur, camidna el no por a mira nada promé ei. El a keda asina contentu, cu su wowonan a habri, c'el a cay na rudia, jama bon Dios danki.

— Ora mi wela a jega te aki, el a stop un ratu, anto e di cu mi: Loke e wardador a mira, nos tambe por mira, Pasobra tur anochi di Pascu di Nacementu Angelnan ta bula pasa rond tur caminda, basta nos por mira nan!

Anto mi wela a pone su man riba mi cabes, bisa mi: Esaki bo mester warda den bo memoria, mi jiu, pasobra ta berdad; mes berdad manera bo ta mira mi aki i mi ta mira bo mi dilanti. N' ta cuenta di hopi bela, ni di hopi lampi. Un cos si ta nodi: Cu nos wowo ta habri, pa nos mira gloria di Dios!

Een verhaal dat jeugdige harten zal verwarmen:

HET ECHTE KERSTFEEST

Ze zaten met zijn allen rond de tafel. Joop, de oudste, een stevige jongen van een jaar of twaalf, en naast hem, Lien, zijn zusje, bijna twee jaar jonger dan hij. Tussen vader en moeder in zat kleine Nelleke, de dreumes van de familie, met haar blonde krulletjes en vriendelijke, blauwe oogjes. Zij was hun aller lieveling en moeder moest er werkelijk voor waken, dat het kleine ding niet verwend werd.

Zoals zo dikwijls de laatste dagen, kwam ook nu weer het gesprek op de naderende Kerstvacantie, die zoveel prettigs voor de drie kinderen beloofde: het versieren van de Kerstboom, het Kerstfeest in de grote kamer rond de brandende boom, waarbij ook hun neefjes en nichtjes uit de grote stad zouden komen.

Misschien sneeuwde het wel, dan konden ze buiten sleeën, een glijbaan maken, sneeuwballen gooien. Of stel je voor, dat er ijs was, dan gingen ze heerlijk schaatsen......

Joop en Lien genoten al van dat vooruitzicht en telden de dagen, die hen van de Kerstvacantie scheidden, dan ook af. Het leek wel ontzettend lang te duren.. voordat het zover was, maar eindelijk klapten ze dan toch de schooldeur voor veertien heerlijke, vrije dagen achter zich dicht. De extra vacantiedag begon al heerlijk: ze mochten moeder helpen de Kerstboom versieren, die in zijn stijfgroene kleedje in de grote kamer stond te wachten om door de kinderen te worden opgetuigd.

Joop en Lien haalden de dozen met lampjes, Kerstballen, sterren en sneeuw te voorschijn en zo werd de boom hoe langer hoe mooier. Helemaal in de top hing een engeltje en daarnaast een grote, gele ster, en het was alsof het engeltje goedkeurend knikte, nu de boom zo mooi was geworden.

Over de takken hing de witte sneeuw als een donzige vacht naar beneden.

„Als straks de boom brandt, is hij op zijn allermooist," vond Joop.

„En als de mooie cadeautjes er onder liggen!" lachte Lien vrolijk.

Moeder glimlachte.

„Of jullie het ook weten, hoor! Maar nu moeten jullie eens goed luisteren, want ik heb jullie iets te vragen."

Nieuwsgierig schoven Joop en Lien naderbij, want moeder had iets bijzonders, dat hoorden ze aan haar stem en ook de kleine Nelleke kroop dicht tegen moeder aan, om ieder woord goed te kunnen verstaan.

„Kijk," zei moeder, „nu wou ik jullie vragen, of jullie misschien van al jullie speelgoed iets wilden missen voor de kinderen van Jansje, de werkster. Jansje woont zo ver weg, daar kan 't Kerstmannetje niet helemaal komen," — en liefkozend streek moeder Nelleke's haar — „maar daarom zou het toch wel leuk zijn, als Jansje's kinderen ook iets met Kerstmis kregen."

„Is daar ook geen Kerstboom?" vroeg Nelleke.

„Nee," zei moeder, „daar is ook geen Kerstboom. Jansje's huisje is zo klein, er kan bijna geen Kerstboom in."

Joop en Lien knikten goedkeurend en lachten om het gebabbel van die domme Nelleke. Nog diezelfde middag gingen ze naar hun speelgoedkast om te kijken, wat ze voor Jansje's kinderen konden missen.

Joop had nog een oude trein: de rails waren wel verbogen en van twee goederenwagens was een wiel af, terwijl de locomotief wel heel haveloos onder de verf zat, maar toch zou de trein voor Jansje's kinderen nog leuk speelgoed zijn. Lien vond een oude pop, die wel een arm miste en haar pruik met haar zat wel een beetje los op het hoofd, maar met

(Vervolg op pag. 44)

HET VISIOEN VAN DE KEIZER

(Vervolg van pag. 6)

den, gleed het lichaam van de duif door zijn handen en de vogel steeg op in de ondoordringbaar duistere nacht.

De keizer was ontzet.

Hij viel op de knieën voor het lege altaar en bad tot zijn beschermgeest.

Hij riep hem aan om kracht, om de ongelukken af te wenden, die deze nacht scheen te voorspellen. Ook hiervan had de Sibylle niets gehoord. Ze luisterde met héél haar ziel naar het engelengezang, dat al sterker klonk. Eindelijk werd het zó krachtig, dat het de herders wekte. Zij hieven zich overeind op de ellebogen en zagen glanzende scharen van zilverwitte engelen zich boven hen in 't donker bewegen in lange, golvende rijen, als trekvogels.

Sommigen hadden luiten en violen in de hand, anderen citers en harpen, en hun lied klonk zo vrolijk als kinderlachen en zo zorgeloos als leeuwerikgekweel. Toen de herders dat hoorden, stonden ze op om naar de stad op de berg te gaan, waar zij woonden om van het wonder te vertellen.

Zij trachtten vooruit te komen op een smal slingerend pad, en de oude Sibylle volgde hen. Opeens werd het licht op de berg. Een grote heldere ster fonkelde er midden boven, en de stad op de bergtop glinsterde als zilver in het sterrenlicht. Al de rondzwervende engelen scharen haastten zich daarheen onder jubelkreten en de herders versnelden hun schreden en liepen zo snel als zij konden.

Toen zij de stad bereikt hadden, vonden zij de engelen verzameld boven een stal met een rieten dak en de naakte rots als achterwand. Daar stond de ster boven en daarheen stroomden steeds meer engelen samen. Sommigen zetten zich op het rieten dak of sloegen neer op de steile bergwand achter het huis, anderen zweefden er klapwiekend over. Hoog, heel hoog was de lucht, lichtend van stralende engelenvleugels.

Op hetzelfde ogenblik, dat de ster ontvlamde boven op de bergstad, ontwaakte de gehele natuur en de mannen, die op de hoogte bij het Kapitool stonden, konden niet nalaten dat op te merken.

Zij voelden frisse maar strelende koelten door de lucht gaan, liefelijke geuren stegen op om hen heen, de bomen ruisten, de Tiber begon te bruisen, de sterren straalden en de maan stond plotseling hoog aan de hemel en verlichtte de wereld. En uit de wolken kwamen de twee duiven neerdalen en zetten zich op de schouders van de keizer.

Toen dit wonder gebeurde stond keizer Augustus op in fiere vreugde, maar

(Vervolg op pag. 43)

HET VISIOEN VAN DE KEIZER

(Vervolg van pag. 42)

zijn vrienden en slaven vielen op de knieën.

„Ave Cesar!" riepen zij. „Uw beschermgeest heeft U geantwoord. Gij zijt de God, die aangebeden moet worden op het Kapitool."

En de hulde, die de verrukte mannen de keizer toejubelden, klonk zó luid, dat de oude Sibylle het hoorde. Die wekte haar uit haar visioenen. Zij stond op van haar plaats aan de rand van de rots en ging op de mensen toe. Het was alsof een donkere wolk uit de afgrond was opgestegen en over de heuvel neergedaald. Zij was vreselijk in haar ouderdom. Ruige haren hingen in dunne vlokken om haar hoofd, de gewrichten der ledematen waren uitgezet; en de donkere huid bekleedde rimpelend, hard als boombast, haar lichaam. Maar geweldig en eerwaardig was zij, toen zij de keizer tegemoet ging. Met de ene hand vatte zij hem om de pols, met de andere wees zij naar het verre Oosten.

„Zie," beval zij hem. En de keizer hief de ogen op en zag. De ruimte opende zich voor zijn blikken en zij drongen door tot het land in het verre Oosten. En hij zag een armoedige stal onder de steile rotswand en in de open deur enige herders, die geknield lagen. In de stal zag hij een jonge moeder op de knieën voor een kindje, dat op een strobos op de grond lag.

En de grote benige vingers van Sibylle wezen op dat arme kind.

„Ave Cesar!" zei ze met een hoonlach. „Daar is de God, die op de heuvel van het Kapitool zal worden aangebeden."

Toen deinsde Augustinus achteruit alsof hij een krankzinnige voor zich had.

Maar de Sibylle veranderde in een machtige profetes. Haar doffe ogen begonnen te branden, ze hief haar handen ten hemel, haar stem veranderde, zodat die niet meer haar eigen scheen, maar een klank en een kracht had, die de wereld over had kunnen klinken.

En zij sprak woorden, die zij uit de sterren scheen te lezen:

„Op de heuvel van het Kapitool zal Hij aangebeden worden, die de wereld vernieuwt. Christus of Anti-Christus, maar geen onvolmaakte mensen.

Toen zij dit gezegd had, ging zij heen van de door schrik verslagen mannen, liep langzaam de berg af en verdween.

Maar Augustus liet de volgende dag 't volk streng verbieden een tempel voor hem op het Kapitool te bouwen. In de plaats daarvan richtte hij er een heiligdom op voor het pasgeboren Godenkind en noemde dat: „Altaar des Hemels", Ara Coeli.

HET ECHTE KERSTFEEST

(Vervolg van pag. 41)

wat lijm was dat spoedig verholpen en heus, die arm viel niet zo op. Had ze nog iets? Ja, wacht, daar lagen nog een paar prentenboeken uit de tijd, toen Lien nog heel klein was: sommige bladzijden waren gescheurd en er misten ook een paar bladzijden, maar er stonden tal van leuke platen in, die Lien nog graag bekeek.

Samen legden ze het oude speelgoed bij elkaar, als ze dan morgen mooi Kerstpapier mochten halen, zouden ze het leuk inpakken.

Nu gingen ze nog even fijn in de tuin spelen en terwijl ze elkaar hard achterna liepen over de modderige paden, joeg de wind een frisse kleur op hun wangen. Moeder lachte, toen ze haar twee oudsten zo weer binnen zag komen voor de avondboterham. Wat zagen ze er gezond uit!

Vader was ook al thuis en vlug schikten allen zich aan tafel.

„Waar blijft Nelleke toch?" vroeg moeder opeens.

Vreemd, ja, waar was Nelleke?

Niemand, die haar meer gezien had.

„Ik ga haar zoeken," en weg snelde Lien, die dolveel van haar zusje hield.

Moeder keek, of Nelleke soms bij de Kerstboom was gekropen. Maar daar was ze niet.

Reeds wilde ze ook naar boven gaan om Nelleke daar te zoeken, toen Lien de deur opendeed en met Nelleke op haar arm binnenkwam. Het kleine ding was verkleumd van de kou.

„Waar was ze?" vroeg moeder.

„Boven bij haar speelgoedkast, ze heeft al haar speelgoed er uit gehaald, haar poppen, haar ballen......"

„Maar Nelleke, waarom heb je dat gedaan?" vroeg vader nu.

En toen klonk Nelleke's stem wonderlijk duidelijk:

„Ik zoek wat moois voor de kinderen van Jansje. Ik wil niet van die lelijke oude dingen geven, zoals Joop en Lien."

Verbaasd staarden Joop en Lien hun zusje aan, maar wisten niets te zeggen...

Die avond gingen Joop en Lien nog een keer naar hun speelgoedkast: de oude trein werd weer opgeborgen en ook de oude pop en de beduimelde prentenboeken. Wel weifelde Joop nog even en het kostte hem moeite er afstand van te doen, maar toen nam hij zijn nieuwe blokkendoos en Lien zocht 'n heel mooie pop uit, een Volendammertje, met het grappige mutsje zo leuk op haar krulletjes.

Dat kwam nu te staan bij de mooie legdoos en de bal, die Nelleke had uitgezocht.

En toen ze op Kerstdag rond de stralende boom zaten en hun cadeautjes uitpakten, voelden ze zich echt blij en gelukkig, omdat zij wisten, dat daar ginds in het huisje van Jansje nu ook vreugde heerste, omdat er van die mooie dingen kwamen!

Dat was het échte Kerstfeest......
Zoals Nelleke het hun geleerd had......

WOLLY RESOORT

OLIEBOLLENAVOND

(Vervolg van pag. 7)

De melk en het water aan de kook brengen; de boter er in laten smelten, daarna het zout en de gezeefde bloem toevoegen en het geheel roeren, van het vuur, tot alles glad en soepel is. De eieren worden één voor één in het mengsel gebroken en er doorgeroerd, daarna de suiker er door gemengd. Heeft men sukade, snippers, krenten en rozijnen, dan moeten die (gewassen en gedroogd) nu ook toegevoegd worden.

Men verhit de reuzel of het vet nu op dezelfde wijze als bij oliebollen en laat er van een vette lepel de met twee lepels gevormde langwerpige bolletjes in glijden, zodat ze gaar en bruin gebakken worden. Als de sneeuwballen wat bekoeld zijn, worden ze heel dik met poedersuiker bestrooid en op een schotel geschikt.

Ananasbroodjes

Dit is een heerlijk zoet en fris hapje, dat eventueel ook als toetje bij de maaltijden gebruikt kan worden. Men heeft er een paar dunne schijven ananas uit blik voor nodig en enige dunne sneetjes wittebrood, wat poedersuiker en een stukje boter. Maak de schijven ananas fijn en vermeng ze naar smaak met de poedersuiker. Bestrijk met deze massa de sneetjes wittebrood, die natuurlijk eerst van de korstjes ontdaan zijn en bak ze in de boter lichtbruin en knappend.

Bij de uittocht van de Kerstboom

Ná de Kerst, als de boom onttakeld is en weggebracht wordt, zien we ze soms de kaarsvlekken, die ontstaan zijn, hoewel we toch zo voorzichtig zijn geweest! Maar heel vaak zijn ze nog wel te verwijderen uit tapijten, hout, leer, papier, vloerbedekking, enz.

Breek eerst zoveel mogelijk het kaarsvet af, zonder de stof te beschadigen. Leg dan onder en op de vlek een stuk grauw papier en strijk daar met een lauw warme strijkbout overheen; neem telkens een nieuw stuk papier, tot de vlek geheel verdwenen is.

GEBED

Laat mij door donkren grond
van menschenharten ruw en teer
sturen den blinke-ploeg van mijn geestdrift, Heer,
en door de scherpe, trage eg van wijs beleid
breken de klonters, dat de akker open leit
effen, gereed voor zachten val van zaad,
dat uit mijn droom en mijn twee handen gaat
geharde korrels, maar van kiemkracht groot.
Heer, maak mij zaaier op de velden van den nood.

En is de zaaimaand om, die stil-mystieke tijd,
laat er geen korrelken ontheven en verspreid,
Heer, op der winden wispelturigheid;
die speelt er mee en gaat ijl-zingend heen
en strooit mijn zaaisel op sterielen steen.

Zwoegt nu de landman, spaar mij geenen last;
welt hij met zwaren rol zijn zaden vast,
Heer, leg ook op mijn pand de zaden stil,
geef mij d'arduinen wel van sterken wil.

Maar als voor Baafmistijd de oogst is ingehaald
en het ik 't arbeidsloon met eigen kracht betaald,
zend dan naar mijn erven
met duizend korven uit, uw zingend' englenschaar;
laat ze bij donker dragen
den oogst van gansch het jaar.

De volle, blonde garven
voor liefde's dagelijksch brood;
de fruiten van erbarmen
over de pleinen van versteenden nood.

Op 't koortsig woelen der wroeters
zoekend naar U, naar vrêe, van West tot Oost,
Heer, laat uw englen persen
over hun dorst
de druiven van mijn troost.

Over de misdaad en 't wanzijn,
door U alleen verstaan
die niet keert uw gelaat,
dat uwe gulden rei van serafijnen strooien
van mijn mild oordeel 't zonnebloemenzaad.

En keert uw laatste engel
dien laatsten keer
voorbij mijn naakte schu[illegible]
met leege korven weer,
dan zal ik voor zijn oog[illegible]
en sprakeloos van love, kn[illegible]
plots leggen in de korven m[illegible]
't is berstens-rijp van liefde.
Draag [illegible]et mijn [illegible]

Breek er dan uit mijn oog[illegible]
zaligheidzware traan
dat door geen hoovaardij dees [illegible]
en laat mij ingetogen
mee met uw engel gaan.

ALICE NAHON.

Uit: Schaduw. A. W. Sijthoff, Leiden.

Als je verliefd bent

(Vervolg van pag. 39)

gezegd, dat het een housecoat is en geen kimonoding. Hij is mooi genoeg om iedereen in te ontvangen...... in je eigen huis."

„Nou," zei Tim, „maar ik zou niet willen dat jij 'm droeg als er 'n andere man in de buurt was."

„En ik zou 'm niet willen dragen als er een ander in de buurt was dan jij," zei Essie spontaan. „Nooit! Maar zij droeg 'm voor een andere man. En hij vond 'm niet voddig. Hij is nog gebleven toen alle anderen weg waren en hij heeft haar meteen gevraagd. Natuurlijk was hij dat al lang van plan, maar zij denkt dat 't aan die housecoat lag en ze was zo verschrikkelijk gelukkig!"

Tim stond op. Zijn ogen straalden.

„Is zij gelukkig?" zei hij. „Wij zijn gelukkig, jij en ik! Essie, bel Caroline op. Kan ze vijftig cent verdienen met oppassen. We gaan meteen naar die winkel om dit vod te ruilen. Ik mag 'n boon wezen, als die rooie ceintuur me aanstond! Kom mee, Essie, morgen is 't Kerstmis!"

En weer gingen ze de straat op. En weer dwaalden ze als twee gelukkige kinderen in de sneeuw langs de grote, verlichte magazijnen. Tim zag een paar oorbellen met bengelende, robijnrode steentjes. En Essie zag een flanellen jasje, precies geschikt voor 'n man, die 's avonds tegenover een vrouw in groen fluweel zit. En ze keken elkaar aan.

„Ik vind het helemaal niet verkwistend, als dromen eens voor één keer werkelijkheid worden," zei Essie. „Eén keer maar. Niet altijd. Alleen dit jaar, Tim. Verleden jaar zijn we ook al zuinig geweest en volgend jaar zullen we het ook zijn. Maar... maar me dunkt, dat het echt praktisch is, als je eens met de sleur breekt." Tim keek haar sprakeloos en bewonderend aan. „Vooral," ging Essie met haar rustige, prettige stem verder, „als je bedenkt, dat we nog genoeg overhouden om voor Sharon een pop met echt haar te kopen en voor Doody een karretje waar hij zelf in kan zitten."

Ze greep Tims hand en trok hem mee naar de draaideur. Pas toen ze samen naar binnen zwenkten, vond Tim zijn stem terug.

„Essie," zei hij hees, „ik ben nog geen enkele dag van mijn leven zo gelukkig geweest als nu."

Over haar schouder heen glimlachte ze hem toe.

Ach ja, het is prettig, als je met een Ier getrouwd bent......

Merry
Christmas
No
Parking

TER OVERDENKING

(Vervolg van pag. 4)

ik veilig slapen, want...... Vader was thuis.

Dat is de komst van dat Kindeke.

Dat is, wat er op Kerstnacht in de stal van Bethlehem gebeurt.

Vader komt thuis.

in de stal van Bethlehem gegaat de deur van de wereld open.

God treedt binnen.

God zelf.

Hij legt geen boek over God in deze wereld neer. Hij stuurt geen profeet, of apostel, of zaakgelastigde. Hij komt Zelf. Hij is er. Hij Zelf.

Ziet, ik verkondig U grote blijdschap: dat U heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus de Heere.

Maar dat Kindeke?

Is dat dan geen heel erge teleurstelling: God zoeken — en ......een Kindeke vinden?

Neen, neen — dat is juist het overweldigende in het Kerstgebeuren: God te vinden als een... Kindeke.

Het is ongetwijfeld erg moeilijk voor God om het de mensen naar de zin te maken. Maar ik zou toch zeggen: eenvoudiger kan het toch niet — dichterbij kan het toch niet. Wat is ons nu meer nabij dan een kind?

Ieder mens — zelfs de grootste misdadiger — staat nog open voor een kind.

Dat is het ontroerende op Kerstfeest, dat God Zich Zelf zó klein, zó nietig, zó armtierig heeft gemaakt, dat iedereen, ook de allerkleinste, ook de allergeringste, ook de allerslechtste er bij kan. Dat Hij die geweldige blijdschap in zo klein formaat aan de wereld presenteert, dat zelfs de kleinste mond ervan eten kan.

En zij vonden het Kindeke.

Omdat ze het gingen zoeken.

Ds. G. D.